

ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

Πανελλήνιος Σύλλογος
Θεματικού Φιλοτελισμού & Νεότητας
Τριμηνιαίο φιλοτελικό & πολιτιστικό περιοδικό

Έτος 18°, Αρ. 74. Απρίλιος - Ιούνιος 2018

“ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ”

Τριμηνιαία Περιοδική Έκδοση, Έτος 18^ο, Τεύχος 74^ο, Απρίλιος - Ιούνιος 2018

Ιδιοκτήτης: ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΕΜΑΤΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ

Εκδότης-Διευθυντής: Π. Λεούσης

Συντακτική Επιτροπή: Π. Λεούσης, Δ. Βαρελάς

Αγίου Δημητρίου 12, 14452 Μεταμόρφωση.

Τηλ. 210 2825134, e-mail: p_leoussis@hotmail.com

www.thematic-philatelist.gr

Υπεύθυνος τυπογραφείου: “NO+ADO”, Κυριάκος Αλεξίου & Σια ΕΕ

Διανέμεται δωρεάν στα μέλη. Ετήσια Συνδρομή € 15. Εγγραφή € 5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

CONTENTS

Γράμμα του προέδρου	1	Editorial	1
Η γούνα	2	The Fur	2
Φρανσίσκο Γκόγια	8	Francisco Goya	8
Το αφγανικό λαγωνικό	10	The Afghan Hound	10
Όταν ο “Ηνίοχος” εμπνέει!	11	When Heniokhos inspires	11
Το “Μεγάλο Άλογο” του Λεονάρντο ντα Βίντσι	12	The “big horse” of Leonardo da Vinci	12
Μάριος Βάρβογλης: Η ιστορία μιας Κ.Μ.	15	Marios Varvoglis: The history of a Maximum Card ..	14
Η εξέγερση στο γκέτο της Βαρσοβίας	16	The Warsaw Ghetto Uprising	16
Το φιλί	18	The kiss	18
Λάσι	21	Lassy	21
Αλέξανδρος Α΄. Ένας άτυχος βασιλιάς	22	Alexander I, an unlucky king	22
Το αγκίστρι	24	The fishing hook	24
Ένα χαρούμενο νεκροταφείο!	26	A cheerful cemetery	26
Duke Kahanamoku, ο “πατέρας” του σέρφινγκ	27	Duke Kahanamoku, the surfing’s “father”	27
“Η Αστερόεσσα Σημαία”, εθνικός ύμνος των ΗΠΑ	28	“The stars spangled banner”. USA National Anthem ..	28
Λε Κορμπυζιέ, “Ο Μιχαήλ Άγγελος του 20ού αι.”	30	Le Corbusier, Michelangelo of the 20th century	30
Αχ! Αυτό το πλάνο: <i>Ερυθρός Σταυρός</i>	33	Thematic plans: <i>Red Cross</i>	33
Μις Υφήλιος και Μις Κόσμος	34	Miss Universe and Miss World	34
Ανοικτή Επιστολή: <i>Μονόφυλλα σε μορφή φακέλου</i>	36	Open letter: <i>Postal stationery covers</i>	36
Το άρμεγμα, κάποτε, στη Γαλλία!	39	Milking, once upon a time in France	39
Νέες εκδόσεις Ελλάδας - Κύπρου	40	New issues of Greece and Cyprus	40
Δικά μας και δικά σας νέα	44	Philatelic news	44

Εικόνα εξωφύλλου: Γραμματόσημα από το άρθρο “Η Γούνα” (Γουνοφόρα ζώα).

THE THEMATIC PHILATELIST

Quarterly Journal. Year 18th. No 74, April-June 2018

Owner: THE PANHELLENIC SOCIETY OF THEMATIC PHILATELY

Editor-Director: Pantelis Leoussis

Editorial Committee: P. Leoussis, D. Varelas

Address: 12, Agiou Dimitriou Str., GR-14452 Metamorphosi, Athens

Tel. +31- 210-2825134; e-mail: p_leoussis@hotmail.com

www.thematic-philatelist.gr

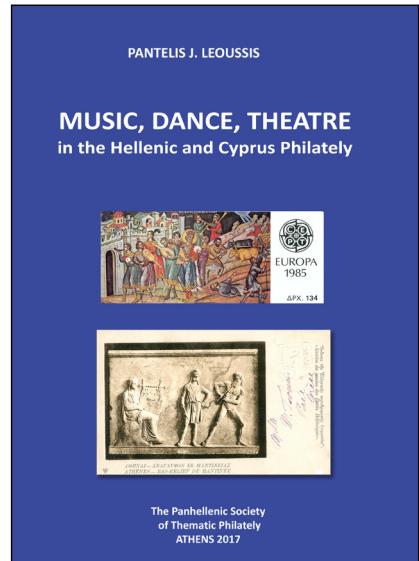
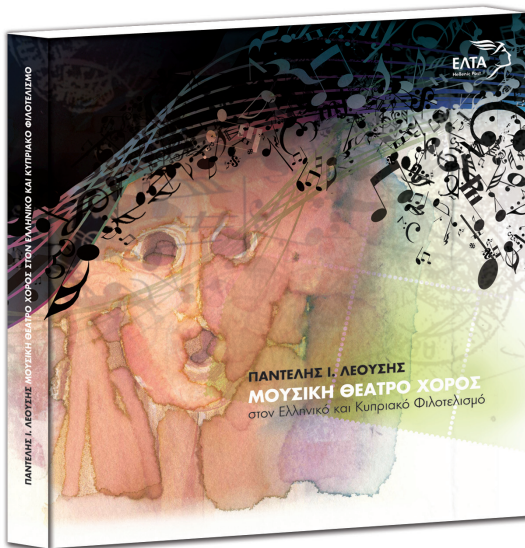
The journal is distributed gratis to the members

Annual subscription € 15. New members' subscription € 5

Διοικητικό Συμβούλιο 2013-2014
Πανελληνίου Συλλόγου Θεματικού Φιλοτελισμού

Παντελής Λεούσης Πρόεδρος
Χρήστος Γκίκας Αντιπρόεδρος
Κώστας Χριστοδουλίδης Γ. Γραμματέας
Βασίλης Πετρόχειλος Ταμίας
Βαγγέλης Κώσης Έφορος
Βασίλης Λιανός (Καλαμάτα) Μέλος
Φώτης Μόσχος (Ναύπακτος) Μέλο.

Εξελεγκτική επιτροπή:
Βασίλης Αποστολόπουλος
Παναγιώτης Θεοδωρόπουλος
Ευάγγελος Ολύμπιος

“ΜΟΥΣΙΚΗ, ΘΕΑΤΡΟ, ΧΟΡΟΣ στον Ελληνικό και Κυπριακό Φιλοτελισμό“
Εκδόσεις: Ελληνικών Ταχυδρομείων (ελληνικά) και του Συλλόγου μας (αγγλικά)

Ο Θεματικός φιλοτελιστής έχει τιμηθεί με τα εξής μετάλλια:
EUROCUPRUM 2001 (Πολωνία) Χάλκινο, ΕΦΙΛΑ 2002 (Ελλάδα) Μεγάλο Αργυρό
TEMEX 2003 (Αργεντινή) Μεγάλο Αργυρό, BRNO 2005 (Τσεχία) Επάργυρο
JERUSALEM 2006 Αργυρό, BALKANFILIA 2007 Μεγάλο Αργυρό, CHINA 2009 Αργυρό,
ANTVERPIA 2010 Αργυρό, BALKANFILIA 2012, ΕΛΛΑΔΑ-ΚΥΠΡΟΣ 2013 Μεγάλο Αργυρό
ΚΥΠΡΟΣ -ΕΛΛΑΔΑ 2014 Μεγάλο Αργυρό

Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα μας:

www.thematic-philatelist.gr

Προς τους φίλους αναγνώστες...

Αγαπητοί φίλοι.

Μέσα στην έρημο της ελληνικής φιλοτελικής απραξίας, το μέγιστο των γεγονότων είναι ασφαλώς η αναγγελία της Ευρωπαϊκής Έκθεσης ΝΟΤΟΣ 2021 από την Ελληνική Φιλοτελική Εταιρεία. Ένα πραγματικό τόλμημα που κάτω από τις παρούσες δύσκολες συνθήκες φαντάζει ακόμα πιο τολμηρό. Διότι απαιτεί συσπείρωση δυνάμεων, πηγές χρηματοδότησης, μακροχρόνια προσπάθεια. Πρόκειται για ένα μεγαλειώδες για τα ελληνικά δεδομένα εγχείρημα, για την επιτυχία του οποίου οφείλει να συνεργαστεί και να συμπράξει ολόκληρος ο ελληνικός φιλοτελικός κόσμος. Διότι αυτή η αναμενόμενη και ευκατρία επιτυχία θα αντανακλά σε όλους μας. Σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Οι φίλοι θεματικοί που ήδη έχουν στα σκαριά καινούργιες συλλογές, είναι ευκαιρία να επωφεληθούν μιας διεθνούς παρουσίας που τους δίνει η ΝΟΤΟΣ 2021. Έστω και αν δεν έχουν πάρει ακόμα την απαραίτητη εθνική θράβευση για να έχουν τη δυνατότητα συμμετοχής σε μία διεθνή έκθεση, οι κανονισμοί προβλέπουν ότι η Ομοσπονδία της χώρας του εκθέτη μπορεί να πιστοποιήσει την αξία του εκθέματος που δεν είχε την ευκαιρία να εκτεθεί. Άρα και τη δυνατότητα συμμετοχής του.

Θα έλεγα μάλιστα ότι τα τρία χρόνια που μεσολαβούν μέχρι τα τέλη του 2021 επαρκούν ακόμα και για το ξεκίνημα καινούργιας συλλογής. Εμπρός λοιπόν! Ας μη χάνουμε καιρό.

Αντίθετα με τις προτροπές μας για την ελάττωση του αριθμού των σειρών που εκδίδουν τα ταχυδρομεία μας, η τρέχουσα χρονιά φαίνεται πως θα σημειώσει ρεκόρ. Προτού ακόμα κλείσει το πρώτο εξάμηνο έχουν ήδη κυκλοφορήσει 11 (έντεκα) σειρές, προγραμματισμένες και εμβόλιμες, ενώ τα φεγιέ διαδέχονται το ένα το άλλο. Ήδη αναγγέλθηκαν δυο ακόμη και ...έπεται συνέχεια. Είναι φανερό ότι φέτος διανύουμε το "Έτος των φεγιέ"! Για πρώτη φορά μάλιστα εκδόθηκαν σειρές ολόκληρες με μόνο αυτά τα μεγαλόσημα, φανταχτερά ορθογώνια χαρτάκια.

Είναι γνωστή η οικονομική κρίση που διέρχονται τα ΕΛΤΑ. Είναι όμως αυτός ο σωστός τρόπος για να αυξηθούν τα έσοδα; Μήπως αυτός ο "πληθωρισμός" εκδόσεων αφαιρέσει και άλλους αγοραστές από το ήδη "ισχνό" πελατολόγιο των ταχυδρομείων μας; Το απευχόμαστε.

Καλό καλοκαίρι σε όλους

Ο Πρόεδρος

Ο χολιγουντιανός κινηματογράφος μας έχει παρουσιάσει αρκετά παραστατικά το έπος των κυνηγών της γούνας. Ο Davy Crockett με το εμβληματικό γούνινο καπέλο του αποτελεί το "υπόδειγμα".

Σήμερα η απόκτηση μιας γούνας δεν έχει τίποτα το ηρωικό ή περιπετειώδες. Δεν είναι πια απαραίτητο το ρόπαλο του πρωτόγονου ανθρώπου, και όλο και λιγότερο καταφεύγουν στις έξυπνες παγίδες ή στην καραμπίνα. Σήμερα η γούνα μπορεί ακόμα και να κατασκευαστεί, ικανοποιώντας έτσι οποιαδήποτε ιδιοτροπία της μόδας.

Είναι γεγονός ότι τα γούνινα ενδύματα και αξεσουάρ εκφράζουν πάντα, από αιώνες, την πολυτέλεια. Σε σημείο που αποτέλεσαν κατά καιρούς στόχο πολυάριθμων ιερών νόμων που είχαν σκοπό να χτυπήσουν τις περιττές επιδείξεις και την "υπερκατανάλωση", όπως θα λέγαμε σήμερα. Και όχι μόνο νόμους, αλλά κάποτε και αφορισμούς.

Η εύκολη εκτίμηση ότι η γούνα αποτέλεσε την "αρχή της ένδυσης", δηλαδή το πρώτο μέσο προστασίας του ανθρώπου από το

κρύο όταν αυτός δεν είχε μάθει ακόμα να υφαίνει, ισχύει μόνο για την αυγή του πολιτισμού. Ήταν λογικό επομένως οι θεοί και οι ομηρικοί ήρωες (βλέπε "λεοντή του Ηρακλή") να ήταν ντυμένοι με δέρματα.

Ο Λατίνος ποιητής Sesto Aurelio Properzio (47-14 π.Χ) γράφει ότι κάποτε στην ρωμαϊκή σύγκλητο ήρθαν απεσταλμένοι ποιμενικών ομάδων ντυμένοι με γούνες. Ωστόσο, για να το αναφέρει ο ποιητής, σημαίνει πως ήδη από τα χρόνια της αρχαίας Ρώμης η ένδυση με δέρματα χαρακτήριζε οριακές κοινωνίες. Είναι εξάλλου ιστορικά γνωστό ότι ήδη από τότε το εμπόριο των δερμάτων είχε το χαρακτήρα της πολυτέλειας. Απόδειξη ότι ο Μάρκος Αυρήλιος υπέβαλε τα δέρματα σε τελωνειακούς δασμούς, ο Διοκλητιανός τα έβαλε σε διατίμηση και ο αυτοκράτορας Ονώριος το 397 τα απαγόρευσε, τόσο στη Ρώμη όσο και στο Βυζάντιο, ακριβώς για τον πολυτελή χαρακτήρα τους.

Αυτός ο διπλός ρόλος της γούνας επεκτείνεται σε μεγάλο μέρος του Μεσαίωνα, είτε ως τραχύ ένδυμα βοσκών και αγροτών, είτε ως μια μορφή διακόσμησης και πολυ-

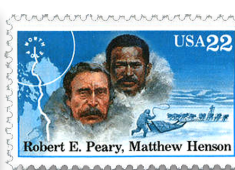
Ο Ντέιβι Κρόκετ με το γούνινο καπέλο του.

Αποξήρανση δερμάτων όπως γινόταν κάποτε.

Τι άλλο να φορούσε ο Ηρακλής εκτός από "λεοντή";

Στα πολύ ψυχρά κλίματα τα ενδύματα από γούνα προστατεύουν αποτελεσματικά.

τέλειας αποκλειστικά για τους ισχυρούς. Ο ίδιος ο Καρλομάγνος περιγράφεται ντυμένος με φορεσιά από δέρμα προβάτου, αλλά και με μεγαλόπρεπους μανδύες από σκίουρο ή ερμίνα για τις επίσημες περιπτώσεις. Ταυτόχρονα, καθόρισε ένα κατάλογο εμπορικών αξιών των δερμάτων, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να συμπεράνουμε ότι μία άλλη συμπληρωματική λειτουργία της γούνας ήταν εκείνη του μέσου συναλλαγών και του υποκατάστατου των χρημάτων.

Οι πατέρες της εκκλησίας είχαν εκφραστεί έντονα ενάντια στην "βαρβαρική πολυτέλεια" της γούνας, χωρίς βέβαια οι ίδιοι να την απαρνηθούν, αφού συνέχισαν να διακοσμούν με αυτή τα ενδύματα και άμφια τους. Εκεί πάντως που ήταν ιδιαίτερα αυστηροί ήταν στις μοναχές. Το 1127, ένα εκκλησιαστικό Συνέδριο καθόρισε ότι καμία μοναχή, ακόμα και ηγουμένη, δεν θα μπορούσε να φέρει ενδύματα με δέρματα ακριβότερα από εκείνα του αρνιού και της γάτας.

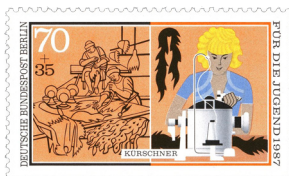
Μεταξύ 15ου και

16ου αι. παρουσιάστηκε μείωση του ενδιαφέροντος για τη γούνα ως εσωτερική επένδυση (φόδρα), καθώς ο τύπος ενδυμασίας που την χρησιμοποιούσε δεν ήταν πια στη μόδα. Σε αντιστάθμισμα, στις προσωπογραφίες των διασημότερων γυναικών της εποχής, από την Άννα Μπολένα ως τη βασίλισσα Κλαυδία, ξεχωρίζουν μεγάλα μανίκια με τεράστια μανσόν από γούνα.

Αλλά και οι άνδρες δεν υστερούσαν. Ποζάρουν σε πίνακες με φαρδιούς γιακάδες που συχνά εκτείνονται μέχρι τα γόνατα.

Τα περιλαίμια και μανικέτια στην ανδρική ενδυμασία, και οι μπορτονέρες και τα κρόσια στη γυναικεία, ήταν πολύ διαδεδομένα ενδυματολογικά χαρακτηριστικά του 17ου αι. Ο Καζανόβας γράφει στα Απομνημονεύματά του ότι όταν ήταν φυλακισμένος στη Βενετία, ο Πατρίκιος Bragadin του έστειλε μία ρόμπα επενδυμένη με γούνα.

Η ανανέωση του ενδιαφέροντος και η αύξηση της διάδοσης της γούνας συμπίπτουν με

Εργαστήριο γουνοποιίας

V-mail

Ο "σύντροφος" Λένιν αγαπούσε τις γούνες!

Αφού ο άνθρωπος έμαθε να υφαίνει, τα ενδύματα και τα αξεσουάρ από γούνα χαρακτηρίζουν συνήθως την πολυτέλεια.

Γουνοφώρα ζώα: Ζιμπελίνα, ικτίδα (είδος κουναβιού), ερμίνια, μανούλ (είδος αγριόγατας)...

τη διεύρυνση του εμπορίου των δερμάτων που οφείλεται στην εξερεύνηση της Αμερικής και στην σχεδόν ταυτόχρονη ρωσική διείσδυση στη Σιβηρία.

Τα νέα αυτά εδάφη αποδειχθηκαν αληθινά "ορυχεία" πολύτιμων δερμάτων, ιδιαίτερα σπάνιων ή άγνωστων μέχρι τότε. Ζιμπελίνες, **ΙΚΤΙΔΕΣ**, ερμίνες, μανούλ, κάστορες, μουκάστορες, ενυδρίδες, μοσχοπόντικες, βιζόν, δενδροκούναβα, μεφιτίδες... ή ακόμα λευκές και γαλάζιες αλεπούδες, λευκοί και γκριζοί λύκοι, αρκούδες κτλ.

Το πιο γνωστό όνομα στην ιστορία αυτού του εμπορίου είναι η Hudson's Bay Company, οι δραστηριότητες της οποίας συνυφάνθηκαν με την οικονομική και πολιτική ζωή απέραντων εδαφών και ολόκληρων πληθυσμών.

Το 1599 μερικοί Γάλλοι, Βάσκοι και Βρετόνοι, ίδρυσαν μία εμπορική βάση εμπορευμάτων στο χωριό Tadoussac του Καναδά, ως βάση για το κυνήγι γουνοφόρων ζώων και εμπορίου δερμάτων με τους Ινδιάνους. Η εκμετάλλευση των σιβηρικών εδαφών έγινε ταυτόχρονα και παράλληλα

με εκείνη της Αμερικής. Τα στρατεύματα του Τσάρου ανδραπόδισαν φυλές Τατάρων και Καλμούκων, και τους επέβαλαν περιοδική καταβολή φόρου υποτελείας με τη μορφή αριθμού δερμάτων.

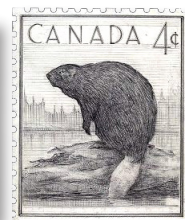
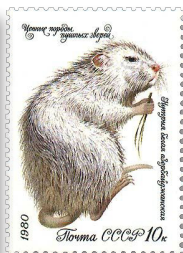
Οι Γάλλοι αποίκισαν τις канаδικές ακτές, εισχώρησαν στον εσωτερικό της χώρας και ίδρυσαν το Κεμπέκ και το Μόντρεαλ. Αλλά καθώς η αποίκιση αυτή δεν υποστηρίχθηκε από επαρκείς στρατιωτικές δυνάμεις, αυτοί που επωφελήθηκαν τελικά ήταν οι Άγγλοι. Το πρώτο αγγλικό πλοίο με προορισμό την φόρτωση δερμάτων προσορμίστηκε στον κόλπο του Hudson το 1662, με κυβερνήτες δύο Γάλ-

λους τυχοδιώκτες.

Το 1670, ο βασιλιάς Κάρολος Β' της Αγγλίας, παραχώρησε με διάταγμα το μονοπώλιο του εμπορίου των δερμάτων στην περιοχή του κόλπου, στην Hudson's Bay Company, η οποία είχε ιδρυθεί από ομάδα ευγενών. Σε εκείνα τα απέραντα και σε μεγάλο βαθμό ανεξερεύνητα εδάφη, που εκτείνονται από τα βόρεια σύνορα του Καναδά μέχρι τον πολικό κύκλο, δημιουργήθη-

...μεφιτίδα, μοσχοπόντικας...

...ενυδρίδα, μουκάστορας, δενδροκούναβο, κάστορας, βιζόν.

κε ουσιαστικά μια πραγματική κυβερνήση. Η αγγλική επέκταση, καθώς δεν εμποδίστηκε αρκετά από τους Γάλλους, είχε σαν συνέπεια την κατάληψη του Κεμπέκ το 1759.

Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στην "Honourable East India Company" (Αγγλική Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών), όπως μετονομάστηκε αργότερα, να οργανώσει την οικονομία της χώρας, σε αρμονική σχέση με τα εμπορικά της συμφέροντα. Η εταιρεία ελέγχει και προστατεύει τις διάφορες αυτόχθονες φυλές, αγοράζει από τους Ινδιάνους δέρματα μεγάλης αξίας και τα ανταλλάσσει με αλκοόλ, πυροβόλα όπλα και μιχιλιμπτίδια.

Τα κέρδη και η δύναμή της μεγάλωνε συνεχώς, χωρίς να λείπουν οι αντιθέσεις και οι διαμάχες. Ιδιαίτερα λυσσωδής ήταν εκείνη με την ανταγωνιστική εταιρεία North-West Company του Μόντρεαλ, την οποία απορρόφησε τελικά το 1821 ύστερα από επεισόδια αληθινού πολέμου. Ήταν τότε η στιγμή του απόλυτου μονοπωλίου και της μέγιστης εξουσίας της. Με ένα σύστημα 200 οχυρών, επανδρωμένων με 12.000 πράκτορες, η Εταιρεία έλεγχε μια απέραντη περιοχή μεταξύ Καναδά και Βρετανικής Κολομβίας, ενώ οι πράκτορες ήταν συγχρόνως στρατιώτες και έμποροι.

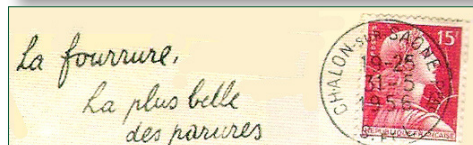
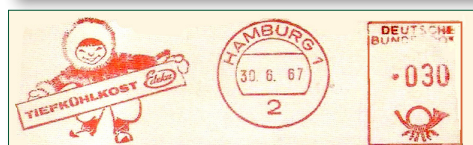
Το 1870 η Εταιρεία έχασε τον τίτλο της αποικίας που της είχε δώσει κυρίαρχες εξουσίες. Μεταβίβασε τότε τα εδάφη της στο καναδικό κράτος (με τις ανάλογες αποζημιώσεις) και περιόρισε τις εμπορικές δραστηριότητές της, δραστηριότητες που συνεχίζει μέχρι σήμερα, όχι μόνο τον τομέα των δερμάτων.

Άλλη ενδιαφέρουσα ιστορία που σχετίζεται με τη γούνα, είναι εκείνη της Αλάσκας, που αρχικά την εκμεταλλευόταν μια ρωσο-αμερικανική εταιρεία και έπειτα, το 1867,

Το πλοίο 'Nonsuch' της Hudson Bay Co. πλέει προς το Hudson Bay (1668) για να φορτώσει δέρματα (δεξιά, χαρτογράφος της ίδιας εταιρείας επί το έργον).

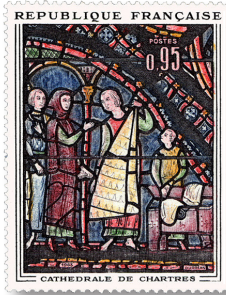
αγοράστηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Γνωστή είναι και εκείνη του Γερμανο-Αμερικανικού John Jacob Astor που έγινε πάμπλουτος από το εμπόριο δερμάτων και ήταν ο ιδρυ-

Μηχανόσημα επιχειρήσεων επεξεργασίας ή/και εμπορίας γουναρικών

τής της ισχυρής δυναστείας. Το περίφημο ξενοδοχείο Waldorf Astoria της Νέας Υόρκης πήρε το όνομά του από το οικογενειακό του όνομα (Astor) και από τον τόπο γέννησής του στη Γερμανία (Waldorf).

Συνεχίζοντας την αναφορά μας στις διάφορες χρήσεις της γούνας, φθάνουμε στα μανσόν: Η γούνα στα μανσόν διαδόθηκε ήδη από τα χρόνια της Αναγέννησης και παρέμεινε σε χρήση

Έμποροι γουναρικών (ταπισερί του 12ου αι.)

Πάντως είναι βέβαιο ότι οι κυρίες που συνήθιζαν να ακουμπούν τη μύτη τους στο μανσόν για να την σκουπίσουν, πρέπει να προτιμούσαν κάποια μαλακή γούνα, όπως από ενυδρίδα ή σκίουρο.

Ο Γάλλος ποιητής Λαφοντέν (La Fontaine) αναφέρει σε έναν από τους μύθους ότι η λεοπάρδαλη λέει στον πίθηκο: "Η αξία και η δόξα μου είναι γνωστές. Ο Βασιλιάς ζήτησε να με δει. Και όταν πεθάνω, θέλει να έχει ένα μανσόν από το δέρμα μου, καθώς είναι παρδαλό, γεμάτο λεκέδες, πλουμιστό και ριγωτό..."

Σύμφωνα με τη μόδα, τα μανσόν εκτείνονταν μέχρι

για καιρό, είτε διακοσμημένα ή πλήρως φοδραρισμένα με γούνα.

Στο δεύτερο μισό του 1600 τα μανσόν των κυριών ήταν από ικτίδα ή ζιμπελίνα, ενώ οι μικροαστές αρκούσαν σε γούνες από σκύλους και γάτες. Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΔ' η χρήση της γούνας επεκτάθηκε και στους άνδρες. Ένας συγγραφέας της εποχής γράφει: "Τα μανσόν εκστρατείας για τους ιππότες πρέπει να είναι από ενυδρίδα ή τίγρη".

"Γούνες σιντισιλά" και άλλες γουνεμπορικές επιχειρήσεις σε ωραία Publibel.

τη γη ή χρησίμευαν ως μαλακό κρεβάτι για μικρά σκυλιά που ο άρχοντας έβγαζε περίπατο. Γύρω στα 1780, οι άνδρες τα καταργούν, αλλά για τις γυναίκες, ο 19ος αιώνας και η Μπελ Επόκ είναι η χρυσή περίοδος

Λευκός και γκριζός λύκος, γαλάζια και λευκή αλεπού: Ανήκουν και αυτά στα γουνοφόρα ζώα.

του μανσόν. Μέσα στο μανσόν μάλιστα, σε μια μικρή τσέπη, έκρυβαν ένα μεταξωτό τσαντάκι που ανέδιδε λεπτές μυρωδιές τριαντάφυλλου, γαρδένιας, βερβένας ή βιολέτας.

Την ίδια εποχή ήρθε σε μια εφήμερη μόδα ένα γούνινο ένδυμα σαν πετραχήλι, μακρύ μέχρι το έδαφος. Ήταν σωληνοειδείς μακριές γούνες που φοριόντουσαν τυλιγμένες στο λαιμό και χρησιμοποιήθηκαν κυρίως το πρώτο μισό του 19ου αι. Ακολούθησαν κάπες, μπέρτες, μπολερό, μποτάκια φοδραρισμένα ή ρελιασμένα με γούνα, και, τέλος, ολόσωμες γούνες για τον άνδρα και τη γυναίκα.

Οι άνδρες εγκατέλειψαν σύντομα την ολόσωμη γούνα. Περιόρισαν τη χρήση της στο γιακά και, σπανιότερα, στην εσωτερική επένδυση, με προτίμηση στο δέρμα κάστορα. Οι γυναίκες, από την αρχή του αιώνα και έπειτα, θα μείνουν πιστές στη γούνα μέχρι τις μέρες μας, όταν έκαναν την εμφάνισή τους οι "οικολογικές τύψεις". Σήμερα εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται γούνες κυρίως από ζώα της Αφρικής όπως η λεοπάρδαλη, τα οποία κινδυνεύουν να εξαφανιστούν από το κυνήγι χωρίς διάκριση.

Μία άλλη "τύψη συνειδήσεως", περισσότερο ανθρωπιστική παρά οικολογική, αφορά τις νεαρές φώκιες που συλλαμβάνονται με βάνουσους τρόπους. Για τα υπόλοιπα γουνοφόρα ζώα δεν υπάρχουν προβλήματα. Από καιρό έχει αρχίσει η συστηματική εκτροφή τους, σε αριθμούς που εξασφαλίζουν τα είδη της γούνας που έχουν τη μεγαλύτερη ζήτηση

Ακόμα και αν οι Κινέζοι εκτρέφουν από παλιά σκύλους, πρόβατα και αίγες για να

πωλούν τα δέρματά τους, η εκτροφή γουνοφόρων άρχισε τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Εκτρέφονται κυρίως γκρι και μπλε αλεπούδες, περσικά αρνιά, ζιμπελίνες, ικτίδες, πρόβατα Μπουχάρας, κάστορες, μεφίτιδες, βιζόν κτλ. Το ζώο ωστόσο με τη μεγαλύτερη ζήτηση είναι το τσιντσιλά, που κατάγεται από τις Άνδεις και που η θαυμάσια γκριζα-ασημί γούνα του θεωρείται σήμερα η πολυτιμότερη.

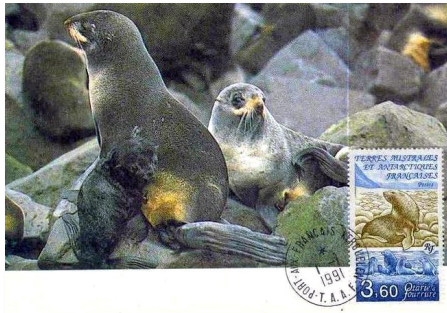
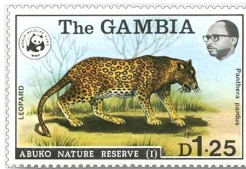
Οι παλιές τεχνικές εκδοράς και κατεργασίας των δερμάτων έχουν σήμερα τελειοποιηθεί. Έχουν μάλιστα επινοηθεί νέα εξωτικά ονόματα για τις γούνες γνωστών ταπεινών τρωκτικών για εμπορικούς λόγους. Τέτοιο παράδειγμα είναι το κουνέλι που έγινε "τίγρη της Βαλτικής"! Ταυτόχρονα, ενώ παλαιότερα όλες σχεδόν

οι γούνες και τα δέρματα χρωματίζονταν, σήμερα τα ζώα παράγονται χρωματισμένα κατά βούληση, μέσω γενετικών παρεμβάσεων.

Το κουνέλι και η γάτα "έχουν εκδημοκρατίσει" τη γούνα, αλλά δεν προσδίδουν ιδιαίτερη αίγλη στις κυρίες. Με τη συνθετική γούνα, εξάλλου, μπορεί κανείς να επιλέξει όποιο δέρμα ζώου μας εμπνέει περισσότερο. Οι κατακτήσεις της τεχνολογίας μας επιτρέπουν σήμερα ακόμα και να "δημιουργήσουμε" ένα κατά βούληση, φανταστικό ζώο.

Τσιντσιλά

Giovanni Bertolini,
Notiziario Tematico del CIFT,
 Τεύχος αρ. 192, Μάρτιος 2015.
 Μετάφραση-προσθήκες: Π. Λ.

Φρανσίσκο Γκόγια

Ο μεγάλος Ισπανός ζωγράφος Φρανσίσκο Γκόγια ο οποίος, αποκαλούμενος από πολλούς "πατέρας της σύγχρονης τέχνης", γεννήθηκε στις 30 Μαρτίου 1746, στο Fuendetodos και μεγάλωσε στη Σαραγόσα.

Άρχισε να ζωγραφίζει από την ηλικία των δεκατεσσάρων ετών. Αρχικά, έμαθε την τέχνη της ζωγραφικής αντιγράφοντας έργα μεγάλων δασκάλων, όπως των Ντιέγκο Ροντρίγκεζ ντε Σίλβα, Βελάσκειθ, Ρέμπραντ κλπ.

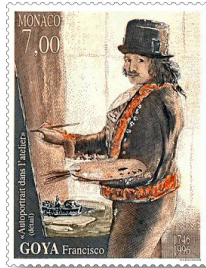
Το 1773 παντρεύτηκε τη Χοσέφα Μπαγιέ με την οποία απέκτησε ένα γιό τον Χαβιέ.

Ένα χρόνο μετά πήγε στη Μαδρίτη και τον Μάιο του 1780 εκλέχθηκε μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Σαν Φερνάντο, υποβάλλοντας τον πίνακα *Ο Χριστός στο Σταυρό*, έργο μάλλον επηρεασμένο από το ομώνυμο πίνακα του Ντιέγκο Βελάσκειθ.

Το 1786 ανακηρύχθηκε επισήμως "ζωγράφος του βασιλιά" της Ισπανίας Καρόλου Γ', με ετήσιο μισθό 15.000 ρεάλια. Την περίοδο αυτή, ο Γκόγια καθιερώθηκε και απέκτησε σημαντική φήμη ως προσωπογράφος, λόγω της ικανότητάς του να αποκαλύπτει την ψυχοσύνθεση των πολυάριθμων μορφών που ζωγράφιζε. Έργα, όπως ο "Δούκας και Δούκισσα της Όσουο και τα παιδιά τους" (1787-1788), φανερώνουν την ικανότητά του στην αναζήτηση της λεπτομέρειας και στην δεξιοτεχνική απεικόνιση των πιο μικρών στοιχείων των προσώπων και των ρούχων τους.

Συνεχίζοντας την επαγγελματική του ανέλιξη ο Γκόγια ονομάστηκε διευθυντής της Βασιλικής Ακαδημίας το 1795.

Ως χαράκτης, ο Γκόγια δημιούργησε το 1799 μια σειρά 80 εικόνων που ονόμασε *Los Caprichos* (τα καπρίτσια), οι οποίες αποτελούν το σχολίο

Αυτοπροπογραφίες, του 1775 και του 1815

Δύο από τα γνωστότερα έργα του: *Don Manuel Osorio Manrique de Zuñiga* (1787) (γιος Ισπανού ευγενή), και *Δυο παιδιά με μολοσσό* (1786).

Στα πορτρέτα του διαφάνεται η ψυχοσύνθεση των προσώπων που απεικονίζει.

του σε πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα και διερευνούν τη διαφθορά, την απληστία και την καταπίεση που είχε εξαπλωθεί στη χώρα.

Αν και σημαίνουν μέρος του βασιλικού οίκου, δεν αγνοούσε ωστόσο στο έργο του τη δυστυχία του ισπανικού λαού. Οι πίνακές του κυμαίνονται από χαρούμενοι και πολύχρωμοι απθανατίζοντας τις ευχάριστες στιγμές της ζωής του ισπανικού λαού, μέχρι και απειλητικής και αγωνιώδους φύσης της τελευταίας περιόδου της ζωής του, οι οποίοι πήραν τον τίτλο "μαύροι πίνακες".

Από το 1792, ο Γκόγια έχασε πλήρως την ακοή του και το πικρό και απελπισμένο πνεύμα του αντανακλάται στα έργα που ακολούθησαν. Βρίσκει τώρα το αληθινό του στυλ, το οποίο είναι πιο ελεύθερο, πιο αόριστο και ασαφές. Απέχει πια από τις όμορφες, εξιδανικευμένες μορφές. Ζωγραφίζει σκηνές ταυρομαχιών και πολλές αυτοπροσωπογραφίες, στις οποίες αντικατοπτρίζεται πιστά η εξέλιξη της τέχνης του. Χρησιμοποιεί επίσης την ιστορία της χώρας και αποτυπώνει ιστορικά γεγονότα.

Όταν το 1808 ο Ναπολέων Βοναπάρτης εισέβαλε στην Ισπανία και εγκατέστησε ως νέο ηγέτη της χώρας τον αδερφό του Ιωσήφ, ο Γκόγια παρέμεινε ζωγράφος της αυλής υπό τον Ναπολέοντα, δημιουργώντας ταυτόχρονα μια σειρά από χαρακτηριστικά που απεικονίζουν τη φρι-

Ο σιδεράς και Το ερωτικό γράμμα: Έργα του με σκηνές της καθημερινής ζωής

Η γαλατού του Μπορντό (1825-27)

Η Γυμνή Μάχα (Μάχα = λαϊκή γυναίκα) φιλοτελήθηκε το 1797 για λογαριασμό του Μανουέλ Γοδói, υπουργού και εραστή της βασίλισσας. Μόνο κάποιος πολύ ισχυρός όπως ο Γοδói μπορούσε να αιτηφίσει τις εκκλησιαστικές αρχές και να παραγγείλει ένα τέτοιο προκλητικό για την εποχή θέμα. Πιθανότατα, ο Γοδói παρήγγειλε το 1800 στον Γκόγια και τη "ντυμένη μάχα", έτσι ώστε να δείχνει στους καλεσμένους του είτε τον έναν πίνακα είτε τον άλλον, ανάλογα με την ιδιότητά τους και με τις απόψεις τους περί ηθικής.

κη του πολέμου που προηγήθηκε. Το ίδιο έκανε και το 1814, μετά την αποκατάσταση του θρόνου της Ισπανίας, ζωγραφίζοντας την περίφημη Τρίτη Μάχη ή Οι τυφεκισμοί της 3ης Μαΐου 1808.

Το 1819 ο Γκόγια μετακόμισε στα περίχωρα της Μαδρίτης, σε μία κατοικία που ονομάστηκε από τους περίοικους "η έπαυλη του κουφού" (La Quinta del Sordo). Στα τέλη του έτους αρρώστησε βαριά, την ίδια περίοδο που φιλοτέχνησε τους αποκαλούμενους και "μαύρους" πίνακές του.

Με τον Φερδινανδο VII στην εξουσία, ο Γκόγια διατήρησε τη θέση του στην ισπανική αυλή, παρά το γεγονός ότι είχε εργάσει για τον πρώην κατακτητή Ιωσήφ Βοναπάρτη. Γι' αυτό και ο Φερδινάνδος ανέφερε κάποτε στο Γκόγια: "θα σου άξιζε να αποκεφαλιστείς, είσαι όμως σπουδαίος καλλιτέχνης, οπότε σε συγχωρούμε!"

Άλλοι ωστόσο στην Ισπανία δεν ήταν τόσο τυχεροί. Ο βασιλιάς κατέστειλε με σκληρά μέτρα τους φιλελεύθερους που προσπάθησαν να κάνουν τη χώρα συνταγματικό κράτος.

Παρά τους προσωπικούς κινδύνους, ο Γκόγια εξέφρασε τη δυσαρέσκειά του για την κυριαρχία του Φερδινάνδου σε μια σειρά χαρακτηριστικά με το όνομα "τρέλες", με τα οποία απεικονίζει τον παραλογισμό της εποχής.

Το πολιτικό κλίμα στη συνέχεια έγινε τόσο έντονο, ώστε το 1824 ο Γκόγια κα-

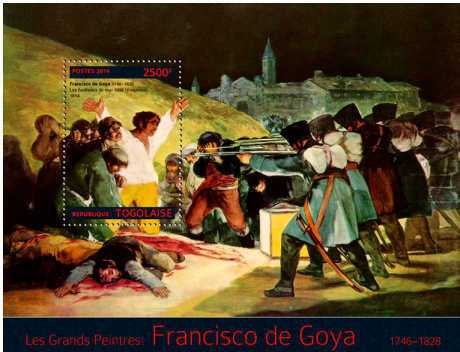
τέφυγε στην εξορία. Παρά την κακή του υγεία, νόμιζε ότι μπορεί να είναι πιο ασφαλής εκτός της Ισπανίας. Μετακόμισε στο Μπορντό της Γαλλίας, όπου πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του. Κατά τη διάρκεια

Ο ακονιστής (1790) και Οι μάγισσες της Κυριακής (1821), ένας από τους "μαύρους πίνακες" του Γκόγια.

αυτής της περιόδου, συνέχισε να ζωγραφίζει. Ορισμένα από τα έργα του περιλαμβάνουν πορτρέτα φίλων που ζούσαν επίσης στην εξορία.

Ο Γκόγια πέθανε στις 16 Απριλίου

"Οι τυφεκισμοί της 3ης Μαΐου 1808" (1814) αποτελεί ένα από τα έργα-ορόσημα της δυτικοευρωπαϊκής ζωγραφικής. Εικονογραφεί μια από τις σημαντικότερες στιγμές της σύγχρονης ιστορίας της Ισπανίας: την εκτέλεση των Ισπανών ανταρτών από τα γαλλικά στρατεύματα στις 3 Μαΐου 1808 μετά τις ταραχές που είχαν προηγηθεί στην Puerta del sol την προηγούμενη μέρα. Με το έργο αυτό ο Goya αποδεικνύει τον βαθύ πατριωτισμό του, και ταυτόχρονα την γαλούχρησή του στα ιδανικά του διαφωτισμού.

1828. Τα λείψανά του μεταφέρθηκαν το 1901 στη Μαδρίτη και θάφτηκαν στην εκκλησία του Αγίου Αντωνίου ντε λα Φλόριδα που ήταν διακοσμημένη με νωπογραφίες που ο ίδιος είχε φιλοτεχνήσει το 1798.

Δημήτρης Βαρελάς

Το αφγανικό λαγωνικό

Το Αφγανικό λαγωνικό είναι μία από τις αρχαιότερες φυλές σκυλιών. Απέκτησε τα μοναδικά χαρακτηριστικά της στα κρύα βουνά του Αφγανιστάν και ανατολικά του Ιράν, όπου χρησιμοποιήθηκε αρχικά για για φύλαξη κοπαδιών αλλά και στο κυνήγι. Η εκτροφή του γινόταν αποκλειστικά

στο Αφγανιστάν για πολλές δεκαετίες και είχε απαγορευτεί η εξαγωγή τους σε άλλες χώρες. Στην Αμερική και την Ευρώπη η ράτσα εμφανίστηκε μετά το πέρασμα στον 20ο αιώνα.

Σήμερα χρησιμοποιείται κυρίως σαν σύντροφος. Είναι σκυλί πιστό, γλυκό και τρυφερό με την οικογένειά του, επιφυλακτικό όμως με τους ξένους. Είναι ένα από τα ωραιότερα σκυλιά, με τον ψηλό, δεμένο κορμό του, τα μακριά, μυώδη πόδια, το υπέροχο περπάτημα και τα εκφραστικά του μάτια. Τα αυτιά του πλαισιώνουν το πρόσωπο και νομίζει κανείς ότι είναι μια περίτεχνη κόμμωση.

Παραγματικά υπέροχο!

Λ. Τ.

Το 1978 τα ΕΛΤΑ εξέδωσαν μια αναμνηστική σειρά για την Ελληνική χλωρίδα βασισμένη σε αντιπροσωπευτικά ενδημικά είδη της και σε ζωγραφική δημιουργία της Νίκης Γουλανδρή, γνωστής για την τεχνική της στην αποτύπωση βοτανικών ειδών αλλά με ιδιαίτερη επιστημονική ακρίβεια και καλλιτεχνική αρτιότητα. Με την σχολή αυτής της ζωγραφικής άρχισε να ασχολείται θεωρούμενος και ιδρυτής της ο Βέλγος P-J Redoute τον οποίο η Ιωσηφίνα διόρισε μετά την στέψη της από τον Ναπολέοντα ως Αυτοκράτειρας της Γαλλίας (1804) ως ζωγράφο φυτών της Α. Μεγαλειότητας.

Στην Ελλάδα έχουν διακριθεί ο Γ. Σφήκας ως διαπρεπής βοτανικός ζωγράφος και παλαιότερα ο Εμμ. Βάθης καθηγητής Ανθοκομίας στην τότε Ανώτατη Γεωπονική Σχολή Αθηνών. Κύριο χαρακτηριστικό της σχολής αυτής είναι η αποτύπωση ενός φυτού ή άνθους με καλλιτεχνικό τρόπο αλλά και με μεγίστη ακρίβεια των βοτανικών χαρακτηριστικών και χρωμάτων του.

Η σειρά αυτή ποιοτικά και καλλιτεχνικά διακρίνεται στις αντίστοιχες εκδόσεις γραμματοσήμων όλου του κόσμου.

Ένα από τα φυτά που παρουσιάζονται είναι ένα τυπικό είδος της Κρητικής χλωρίδας ο Έβενος ο κρητικός. Αειθαλής θάμνος μετρίου ύψους που ανθοφορεί τουλάχιστον για ένα μήνα στην αρχή του καλοκαιριού και τον βρίσκουμε σε όλες τις βραχώδεις και άγο-

νες πλαγιές της Κρήτης και κυρίως της θερμής και άνυδρης ανατολικής πλευράς. Για τους ντόπιους είναι το αρχοντόξυλο ή αγουλαστράκι ή πλούμι ή κουρμουτσουλί κ.ά. Οι νοικοκυρές στην Κρήτη παλαιότερα γέμιζαν τα μαξιλάρια με τα λουλούδια του λόγω ελλείψεως μπαμποκιού ή άλλου κατάλληλου υλικού. Το βαθύ ριζικό σύστημα που αναπτύσσει βοηθά πολύ στην συγκράτηση των χωμάτων στα πρηνή και τα διασώζει από την διάβρωση. Η ιδιότητα του αυτή τον καθιστά κατάλληλο για την συγκράτηση των πρανών στα ορύγματα των Εθνικών αρτηριών όπου θα μπορούσε να αντικαταστήσει το γνωστό σπάργο με τα κίτρινα άνθη. Το

ξύλο του μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή επίπλων επειδή είναι πολύ σκληρό διότι όπως αναφέρει ο πατέρας της βοτανικής Θεόφραστος οι ίνες που το αποτελούν είναι πολύ πυκνές.

Σημειώνεται ότι δεν έχει ουδεμία σχέση με το είδος Διόσπυρος ο Έβενος. Το είδος αυτό είναι υψικόρμο διακοσμητικό που απαντάται στην Κεϋλάνη και τις ανατολικές Ινδίες και παράγει το γνωστό πολύ σκληρό ξύλο, αγγλιστί Ebony, κατάλληλο για πολύτιμα έπιπλα και είναι αδελφό είδος του Λωτού που παράγει τα γνωστά φρούτα.

Γιάννης Σπαντιδάκης
Γεωπόνος - Κηποτέχνης

"Music, Dance, Theatre in the Hellenic and Cyprus Philately"

Έκδοση του Συλλόγου μας

Το πιο ευπρόσδεκτο δώρο για τους αλλοδαπούς φίλους σας

Το "Μεγάλο Άλογο" του Λεονάρντο ντα Βίντσι

Κάπου γύρω στα 1450, ο Γκαλεάτσο Μαρία, γιος του ιδρυτή της δυναστείας των Σφόρτσα του Μιλάνου, σκέφτηκε να δημιουργήσει ένα κολοσσιαίο ιππικό μνημείο προς τιμή του πατέρα του Φρανσίσκο Σφόρτσα (1). Ωστόσο, κανένας καλλιτέχνης δεν ήταν πρόθυμος να αποδεχτεί την πρόκληση της δημιουργίας ενός χάλκινου αλόγου επτά μέτρων ύψους, τουλάχιστον δύο φορές μεγαλύτερου από τα ήδη υπάρχοντα, όπως εκείνα του Ντονατέλο στην Πάντοβα (2) και του Βερόκιο στη Βενετία (3).

Μετά το θάνατο του Γκαλεάτσο το 1476, την προώθηση της υλοποίησης του έργου ανέλαβε με μεγάλο ενθουσιασμό ο αδελφός του, ο Δούκας Λουδοβίκος Μαρία, γνωστός ως "Μόρο".

Όταν ο Λεονάρντο ντα Βίντσι (4) έφθασε στο Μιλάνο τον Οκτώβριο του 1481, παρουσίασε στο Λουδοβίκο Σφόρτσα (5) μία επιστολή στην οποία απαριθμούσαν όλες οι διαφορετικές υπηρεσίες που θα μπορούσε ο ίδιος να προσφέρει. Στο τέλος της επιστολής, πρότεινε στο Μόρο να ανατεθεί σε αυτόν ο σχεδιασμός του μνημείου με τα λόγια: "Θα σας δημιουργήσω ένα χάλκινο άλογο που θα δώσει αθάνατη δόξα και θα τιμήσει τη μνήμη του πατέρα σου, και τον

ευγενή οίκο των Σφόρτσα".

Η παραγγελία της φιλοτέχνησης του έργου δεν προσφέρθηκε αμέσως στο Λεονάρντο. Ωστόσο, για τον ίδιο είχε γίνει εμμονή ιδέα. Περνούσε ώρες και ώρες στους στάβλους του Δουκάτου, στον πύργο των Σφόρτσα (6), που ήταν γεμάτη με αραβικά άλογα. Μελετούσε κάθε θέση και στάση αυτών των θαυμάσιων ζώων και μετέφερε τις παρατηρήσεις του σε πολυάριθμα σχέδια (7).

Το έργο είναι πιθανό να του ανατέθηκε τελικά αφού πρώτα έδειξε στην αρμόδια επιτροπή μερικά από αυτά τα σχέδια

Το 1483, ο Λεονάρντο άρχισε να εργάζεται με μεγάλο ενθουσιασμό για το γλυπτό του, το οποίο θα ονομάσει "Μεγάλο Άλογο" (Gran Cavallo). Μετά από αρκετές ανησυχίες και συζητήσεις εάν το άλογο έπρεπε να εμφανιστεί σε καλπασμό ή βηματισμό, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το τεράστιο σώμα του αλόγου δεν θα μπορούσε να σταθεροποιηθεί στα πίσω πόδια. Είχε εξάλλου πρόσφατη εμπειρία, καθώς είχε φιλοτεχνήσει λίγα χρόνια πριν ένα μικρό μπρούτζινο άγαλμα ενός αλόγου με ιππεία σε ανεξέλεγκτη στάση, 22 εκ. ύψους, το οποίο εκτίθεται σήμερα στο Μουσείο Καλών Τεχνών της Βουδαπέστης (8).

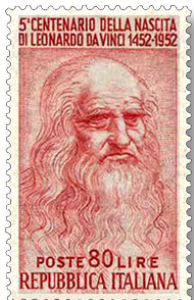
1

2

3

4

5

6

7

Πέρασε όμως καιρός χωρίς να ξεκινήσει το κυρίως έργο και να εκπληρωθούν οι προσδοκίες του Μόρο (9).

Τον Ιούλιο του 1489, ο Μορο, ενοχλημένος από την καθυστέρηση και τις συνεχείς αναβολές, έχασε την υπομονή του και την εμπιστοσύνη του στο Λεονάρντο, και έγραψε μια επιστολή προς τον Λορέντζο των Μεδίκων (10) ρωτώντας εάν θα μπορούσε να του συστήσει έναν άλλο καλλιτέχνη.

Τελικά, ο Λεονάρντο κατάφερε την ανατρέψει την κακή εντύπωση που είχε δημιουργήσει γι' αυτόν ο προστάτης του. Στις 13 Ιουνίου 1490, με αφορμή το γάμο της Ισαβέλλας της Αραγονίας (11) με τον Τζαν Γκαλεάτσο Σφόρτσα, εγγονό του Μόρο, παρουσίασε στον πύργο των Σφόρτσα μία σκηνογραφία με τίτλο "Γιορτή του Παραδείσου". Ήταν τέτοια η επιτυχία του έργου, ώστε οι καλεσμένοι έμειναν έκπληκτοι και ο Λουδοβίκος έδωσε πάλι το "άλογο" στο Λεονάρντο.

Το φθινόπωρο του 1493, ο Λεονάρντο ολοκλήρωσε ένα πήλινο ομοίωμα (πρόπλασμα) του Μεγάλου Αλόγου του, χωρίς αναβάτη, που είχε ύψος πάνω από επτά μέτρα. Στις 30 Νοεμβρίου το μοντέλο εκτέθηκε στην αυλή του πύργου των Σφόρτσα, στα πλαίσια των εορτασμών για το γάμο της Μπιάνκα Μαρία Σφόρτσα, ανιψιάς του Μόρο, με τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Μαξιμιλιανό Α' (12).

Όμως ένα χρόνο μετά, το όνειρο του Λεονάρντο να Βίντσι για τη δημιουργία αυτού

8

9

10

11

του κολοσσιαίου χάλκινου αλόγου έσβησε. Ο Μόρο, φοβούμενος τα αντίποινα των Γάλλων (ο Λουδοβίκος είχε συμμαχήσει με άλλα ιταλικά κράτη εναντίον των Γάλλων), έστειλε στο Δούκα του Έστε, στη Φερράρα, περίπου 100 τόνους χαλκού για να γίνουν κανόνια και να συμβάλουν στην υπεράσπιση του Δουκάτου του Έστε. Ήταν ο χαλκός που προοριζόταν για την χύτευση του αλόγου!

Όταν οι Γάλλοι, με επικεφαλής τον βασιλιά Λουδοβίκο ΙΒ' (13) έφθασαν στο Μιλάνο τον Οκτώβριο του 1499, ο Μόρο έφυγε από την πόλη. Καθώς ο πύργος των Σφόρτσα είχε ήδη καταληφθεί από Γάλλους, ο Λεονάρντο, γεμάτος απογοήτευση και πικρία, αναγκάστηκε να συμμετάσχει και ο ίδιος στην καταστροφή του πήλινου ομοιώματος του αλόγου που παρέμενε εκτεθειμένο στην αυλή. Με αυτή την ευκαιρία, ο φίλος του Λεονάρντο, μαθηματικός Φρα' Λούκα Πατσιόλι (14), δήλωσε: "Παρά το ότι το μοντέλο είναι από πηλό, είναι ένα αξιοθαύμαστο και μαγευτικό άγαλμα".

Το 1965, στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Μαδρίτης ανακαλύφθηκαν κάποια χαμένα χειρόγραφα του Λεονάρντο (15). Ένα μέρος τους ήταν αφιερωμένο εξ ολοκλήρου στη δημιουργία του μνημειώδους αλόγου του Φραγκίσκου Σφόρτσα, με όλες τις λεπτομέρειες να περιγράφονται με ακρίβεια (16).

Τελικά, το όνειρο του Λεονάρντο να

Βίντσι έγινε πραγματικότητα περισσότερα από 500 χρόνια αργότερα. Στις 10 Σεπτεμβρίου 1999, ένα μπρούτζινο άγαλμα αλόγου

12

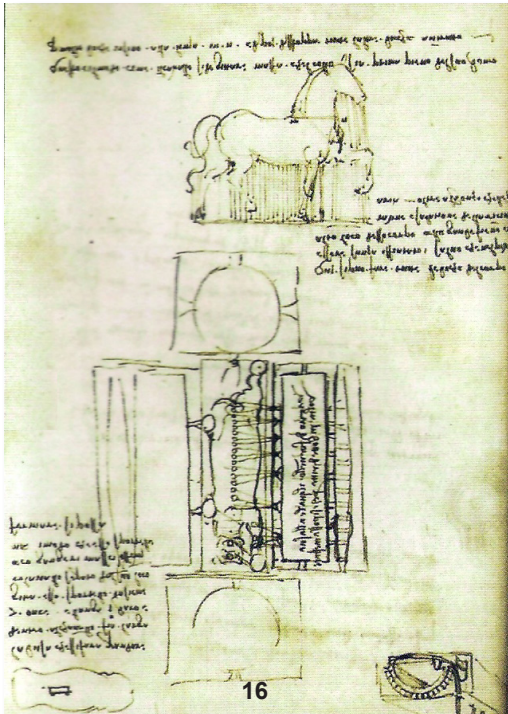
13

14

15

πόλη του Μιλάνου του Αμερικανού Charles Dent, ενός θαυμαστή του ντα Βίντσι και της Ιταλικής Αναγέννησης, ο οποίος πέρασε 21 χρόνια της ζωής συγκεντρώνοντας χρήματα από δωρεές ιδρυμάτων και Ιταλο-αμερικανών με σκοπό την υλοποίηση του έργου.

Ένα ίδιου μεγέθους χάλκινο άγαλμα, γνωστό ως το "Αμερικανικό Άλογο", τοποθετήθηκε επίσης το 1999 στο Grand Rapids του Μίσιγκαν (18).

Το Σεπτέμβριο του 2001, τα Ιταλικά Ταχυδρομεία εξέδωσαν ένα μονόφυλλο (19) για να γιορτάσουν το δώρο του "Ιδρύματος του Αλόγου του Leonardo da Vinci". Είναι ένα χάλκινο αντίγραφο του Μεγάλου Αλόγου, δυο μέτρα ύψους, που τοποθετήθηκε στην Πλατεία Ελευθερίας της πόλης Βίντσι, γενέτειρας του μεγάλου ντα Βίντσι. Το έντυπο γραμματόσημο απεικονίζει μερικά από τα προκαταρκτικά σχέδια του μεγάλου καλλιτέχνη και η εικονογράφηση το κάστρο Guidi Conti, το οποίο στεγάζει το Μουσείο που είναι αφιερωμένο στο Λεονάρντο (20).

με ύψος πάνω από επτά μέτρα κατασκευάστηκε σύμφωνα με τα πρωτότυπα σχέδια του Ντα Βίντσι, από την Αμερικανίδα γλύπτρια Νίνα Ακάμυ. Το έργο τοποθετήθηκε στο Πολιτιστικό Πάρκο του Μιλάνου, κοντά στον ιππόδρομο του San Siro (17). Ήταν δώρο στην

Από άρθρο του Vincent De Luca
Notiziario Tematico del CIFT,
Αρ. 202, Σεπτέμβριος 2017

17

18

20

"Επισκεφτείτε το Βίντσι, πόλη του Λεονάρντο"

19

Μάριος Βάρβογλης και η ιστορία μιας Κάρτας Μάξιμουμ

Πριν πολλά χρόνια, σε περιόδους έντονης συλλεκτικής δραστηριότητας του γράφοντος, κάποιος ξένο περιοδικό δημοσίευσε την πληροφορία ότι το μακρινό Τζιμπουτί εξέδωσε δύο γραμματόσημα προς τιμή του Ιταλού ζωγράφου Αμεντέο Μοντιλιάνι. Ένα από τα δύο είχε τον τίτλο "Πορτρέτο του Μάριου". Έχοντας γνώση ότι ο Έλληνας αρχιμουσικός και συνθέτης Μάριος Βάρβογλης, τα χρόνια που έζησε στο Παρίσι διατηρούσε στενές σχέσεις με προσωπικότητες των καλλιτεχνικών κύκλων του Παρισιού της εποχής, αμέσως υπέθεσα ότι ο "Μάριος" θα μπορούσε να είναι ο δικός μας, ο Βάρβογλης.

Ανατρέχοντας σε μία εγκυκλοπαίδεια, οι υποψίες μου δικαιώθηκαν. Πράγματι, καθώς ο Μάριος είχε αναπτύξει θερμή φιλία με τον Μοντιλιάνι, ο τελευταίος του πρότεινε να ποζάρει ως μοντέλο. Έτσι δημιουργήθηκε ένα από τα πιο γνωστά έργα του μεγάλου Ιταλού ζωγράφου.

Αμέσως τότε, ζύπνησε ο "μαξιμαφιλικό δαιμόνιο"! Χωρίς καθυστέρηση έγραψα σε συλλέκτη ανταποκριτή μου στη Γαλλία (βρίσκονται εύκολα εκεί γραμματόσημα πρώην γαλλικών αποικιών), παρήγγειλα την σχετική σειρά, ενώ ταυτόχρονα άρχισαν οι αναζητήσεις της εικόνας του πίνακα, είτε σε καρτ ποστάλ, είτε σε φωτογραφία. Και καθώς δεν βρήκα τίποτα, φωτογράφησα τον Μάριο από την εγκυκλοπαίδεια και έκανα τη δική μου "κάρτα". Η σκέψη ότι θα είχα τον Βάρβογλη σε ΚΜ για τη συλλογή μου *Η Ιστορία της Μουσικής* με γέμιζε χαρά και αδημονία.

Όταν η "πρώτη ύλη" (γραμματόσημο και φωτογραφία) ήταν πια στα χέρια μου, γεννήθηκε το πρόβλημα της σφράγισης. Έπρεπε να σταλεί στο Τζιμπουτί, αρκετές εβδομάδες μετά την έκδοση του γραμματοσήμου, και να ζητηθεί η σφράγιση, αν ήταν δυνατόν με την

ειδική σφραγίδα της ημέρας κυκλοφορίας. Θα είχαν άραγε την καλοσύνη να το κάνουν;

Πράγματι, το γραμματόσημο επικολλήθηκε στην "κάρτα" και, μαζί με μία ευγενική επιστολή στα γαλλικά ταξίδεψε σε αυτή τη μακρινή χώρα.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, και –Ω, του θαύματος!– ήρθε η απάντηση. Κάρτα και γραμματόσημο έφεραν την εικονιζόμενη πεντακάθαρη σφραγίδα ΠΗΚ.

Αναζήτησα έκτοτε επισταμένως αυτή την ΚΜ, για να την αντικαταστήσω με κάρτα εμπορίου. Δεν την βρήκα ποτέ. Αυτό με κάνει να πιστεύω πως η ΚΜ με τον "Μά-

ριο Βάρβογλη" της συλλογής μου ίσως να είναι μοναδική.

Ο Μάριος Βάρβογλης (1885 – 1967) γεννήθηκε στις Βρυξέλλες του Βελγίου και μεγάλωσε στην Αθήνα. Ήταν αξιόλογος συνθέτης, ένας από τους δημιουργούς της σύγχρονης νεοελληνικής μουσικής σκηνής. Καταγόταν από διακεκριμένη οικογένεια. Πρόγονοί του ήταν αγωνιστές της Επανάστασης του 1821, υπουργοί, αξιωματικοί του στρατού στον 19ο και 20ό αιώνα. Μετά το 1920, ο Βάρβογλης γύρισε στην Αθήνα, όπου διδασκε στο Ωδείο Αθηνών, ενώ παράλληλα ασχολήθηκε με τη σύνθεση και την μουσική κριτική. Κατά την διάρκεια της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου διώχθηκε για τις πολιτικές πεποιθήσεις του, και μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο φυλακίστηκε σε Βρετανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Το συνθετικό έργο του περιλαμβάνει λυρικά έργα, μουσικές επενδύσεις τραγωδιών, συμφωνική μουσική, έργα για πιάνο, μουσική δωματίου κ.ά. Πέθανε στην Αθήνα το 1967 και ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο του Δήμου Ζωγράφου.

Π. Λ.

Η εξέγερση στο γκέτο της Βαρσοβίας

Στις 22 Ιουλίου 1942, οι Γερμανοί ξεκίνησαν μαζικές εκτοπίσεις Εβραίων από το γκέτο της Βαρσοβίας προς το κέντρο εξόντωσης της Τρεμπλίνκα. Οι εκτοπίσεις διήρκεσαν έως τις 12 Σεπτεμβρίου 1942. Στο διάστημα αυτό, περίπου 300.000 Εβραίοι μεταφέρθηκαν στην Τρεμπλίνκα ή σκοτώθηκαν.

Όταν έφτασαν πληροφορίες στο γκέτο της Βαρσοβίας για τις μαζικές εκτελέσεις που γίνονταν εκεί, μια ομάδα Εβραίων κρατουμένων, κυρίως νέων, σχημάτισαν μια οργάνωση που ονομάστηκε Z.O.B. (από τα αρχικά του πολωνικού ονόματος Εβραϊκή Οργάνωση Αγώνα). Η ηγεσία της οργάνωσης ανετέθη στον 23χρονο Μορντεκάι Ανιέλεβιτς, ο οποίος και εξέδωσε αμέσως μία διακήρυξη με την οποία καλούσε τους Εβραίους να αντισταθούν και να αρνηθούν να ανέβουν στα σιδηροδρομικά βαγόνια.

Ωστόσο, η ZOB δεν ήταν ακόμα έτοιμη να οργανώσει εξέγερση. Γι' αυτό και, μετά το τέλος των εκτοπίσεων τον Σεπτέμβριο, ήρθε σε επαφή με μέλη μυστικών πολιτικών οργανώσεων και, κυρίως, με την Πολωνική Αντίσταση, η οποία της παρείχε εκπαιδευτές και εκρηκτικές ύλες.

Τον Ιανουάριο του 1943, όταν οι Γερμανοί προσπάθησαν να με-

ταφέρουν μια άλλη ομάδα Εβραίων στην Τρεμπλίνκα, οι μαχητές του γκέτο Βαρσοβίας άνοιξαν πυρ, χρησιμοποιώντας τα λίγα όπλα που είχαν εξασφαλίσει λαθραία. Η φρουρά των Γερμανών που προφανώς ήταν ολιγόριθμη, υποχώρησε και ανέστειλε τους εκτοπισμούς. Ενθαρρυμένοι από αυτό το αποτέλεσμα, οι κρατούμενοι έκαναν σχέδια και προετοιμασίες για μεγάλης κλίμακας εξέγερση. Το ένοπλο τμήμα τους ενοποιήθηκε, καταρτίστηκαν στρατηγικές, κατασκευάστηκαν υπόγειες αποθήκες, σήραγγες και περάσματα από τις στέγες. Προετοιμάζονται για μάχη μέχρι το τέλος.

Όταν λίγες εβδομάδες μετά Γερμανοί στρατιώτες και αστυνομία μπήκαν στο γκέτο για να εκτοπίσουν όσους Εβραίους είχαν απομείνει, ξεκίνησε η εξέγερση του γκέτο της Βαρσοβίας που έμεινε σαν ιστορικό γεγονός.

Ήταν 19 Απριλίου 1943. Επτακόσιοι πενήντα μαχητές είχαν ταμπουρωθεί σε κτίρια και καταφύγια, έτοιμοι να αντισταθούν στους Γερμανούς που τελούσαν υπό τις διαταγές του Υποστράτηγου των SS Στρουπ (Juergen Stroop).

Μία από τις γενναϊότερες πράξεις των εξεγερμένων ήταν και η ανάρτηση μιας σιωνιστικής και μιας πολωνικής σημαίας επάνω σε

Μορντεκάι Ανιέλεβιτς.
Ο 23χρονος αρχηγός.

1948. "Πέντε χρόνια από την Εξέγερση".

Ανώνυμες Εβραίες ηρωίδες της εξέγερσης του

ένα κτήριο. Χαρακτηριστικό είναι το απόσπασμα από τα Απομνημονεύματα του Διοικητή του γκέτο, Υποστράτηγου Στρούπ, που αναφέρεται ακριβώς σε αυτό το γεγονός:

"Αυτές οι σημαίες ήταν μια μάχη-κραυγή εναντίον μας. Κατά τη διάρκεια της επικίνδυνης αποστολής για την υποστολή τους σκοτώθηκε ο Otto Dehmke, υπίλαρχος των SS. Τον ήξερα προσωπικά. Η χειροβομβίδα που κρατούσε εξερράγη όταν την πέτυχε μία σφαίρα. [...] Αυτές οι σημαίες ήταν μεγάλης πολιτικής και ψυχολογικής σημασίας. Στη θέα τους ξεσηκώνονταν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, εμπνέονταν και γίνονταν πιο κινητικοί. Ενώνουν τον πληθυσμό του γκέτο, ιδιαίτερα τους Εβραίους και τους Πολωνούς. Μια σημαία είναι περισσότερο από ένα όπλο. Είναι εκατό όπλα. Οι σημαίες και τα εθνικά χρώματα είναι εργαλεία πολέμου. Ο Χάινριχ Χίμλερ, ο Κρούγκερ, ο Χαν, όλοι το είχαν συνειδητοποιήσει. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τη φωνή του Reichsfuhrer (Χίμλερ) που ωρυόταν από το τηλέφωνο:

- Άκου Στρόπ, κατεβάστε αυτές τις σημαίες με οποιοδήποτε κόστος.

Έδωσα εντολή στον αξιωματικό υπηρεσίας να μη με ξυπνήσει πριν από τις επτά το οποιοδήποτε λόγο.

- Δεν μιλάω σε κανέναν, επέμεινα.

- Κανένα, Κύριε Στρατηγέ;

- Κανένα, με δύο εξαιρέσεις. Ξυπνήστε με μόνο εάν καλεί ο Ράιχ Φύρερ των SS (Χίμλερ) ή εάν διαπι-

στώσετε ότι οι δύο σημαίες κυματίζουν και πάλι πάνω από το γκέτο."

Μετά από τρεις ημέρες επιθέσεων εναντίον των εξεγερμένων, οι γερμανικές δυνάμεις άρχισαν να πυρπολούν τα κτήρια, το ένα μετά το άλλο, για να τους αναγκάσουν να εγκαταλείψουν τις κρυψώνες. Η αντίσταση συνεχίστηκε επί εβδομάδες, μέχρι που οι Γερμανοί μετέτρεψαν το γκέτο σε σωρό ερειπίων.

Οι μαχητές του γκέτο κατόρθωσαν να αντέξουν για σχεδόν ένα μήνα. Όμως στις 16 Μαΐου 1943 η εξέγερση καταπνίγηκε. Σταδιακά οι Γερμανοί είχαν καταφέρει να καταβάλουν κάθε αντίσταση, και σαν πράξη αντεκδίκησης, εκτέλεσαν άμεσα 1.000 Εβραίους στην κεντρική πλατεία της πολωνικής πρωτεύουσας, ανατίναξαν την μεγάλη συναγωγή της Βαρσοβίας και προέβησαν στον εκτοπισμό όσων Εβραίων είχαν απομείνει.

Αν και μετά τις εκτοπίσεις του Ιανουαρίου του 1943 και την καταστροφή του γκέτο υπήρχαν μόνο περίπου 50.000 Εβραίοι, ο στρατηγός Stroop ανέφερε ότι είχαν συλληφθεί 56.065. Από αυτούς 7.000 εκτοπίστηκαν στο κέντρο εξόντωσης της Τρεμπλίνκα, ενώ οι υπόλοιποι μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα

καταναγκαστικής εργασίας και στο στρατόπεδο Μαϊντάνεκ. Μερικοί από τους αντιστασιακούς κατόρθωσαν να δραπετεύσουν από το γκέτο και να ενταχθούν σε ομάδες Παρτιζάνων στα δάση γύρω από τη Βαρσοβία.

Π. Α.

Πάβελ Φρέκελ, από τους πρωταγωνιστές της εξέγερσης της Βαρσοβίας. Διακρίνονται το κτήριο καιγόμενο και στη στέγη δύο μαχητές να υψώνουν τις δύο σημαίες.

Επετειακές εκδόσεις της Εξέγερσης

Το φιλί

"Ένα φιλάκι είναι λίγο, πολύ λίγο.... Δώσε μου τέσσερα αν θες να σ' αγαπώ!"

Το φιλί! Χιλιотραγουδισμένο. Άλλοτε και τώρα, και πάντα!

Σίγουρα κανείς δεν χρειάζεται εξήγηση για το τι είναι το φιλί! Όλοι έχουμε δώσει και έχουμε δεχτεί χιλιάδες φιλιά, όλων των ειδών και τύπων. Άλλοτε ως έκφραση συναισθημάτων αγάπης, πάθους, τρυφερότητας, σεξουαλικής έλξης, σεξουαλικής διέγερσης και δραστηριότητας, στοργής, σεβασμού, χαιρετισμού, φιλίας, ειρήνης και πολλών άλλων. Ανταλλάσσουμε φιλιά μετά το Χριστός Ανέστη, με το έμπα του Νέου Χρόνου, σε αφίξεις, αναχωρήσεις και αποχαιρετισμούς... Ας μην ξεχνάμε επίσης ότι το φιλί μπορεί να αποτελεί μέρος μιας τελετουργίας, να έχει τυπικό ή συμβολικό χαρακτήρα, ή να δίνεται σε ένδειξη ευλάβειας ή σεβασμού κτλ.

Από το πρώτο μητρικό φιλί ή αυτό μεταξύ εραστών, μέχρι το χειροφίλημα σε μια κυρία σε ένδειξη αβρότητας ή στον ιερωμένο αναμένοντας σε ανταπόδοση την ευλογία του, ή ακόμα το φιλί-προσκύνημα στο εικόνισμα...

Υπάρχει βέβαια και το φιλί του Ιούδα του Ισκαριώτη προς τον Ιησού Χριστό (φιλί προδοσίας) που μας περιγράφει το κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο, αλλά και τα φιλιά που δίνει ο Χριστός στο μάγουλο των μαθητών του λίγο προτού οδηγηθεί στο σταυρό (φιλιά αποχαιρετισμού και ενθά-

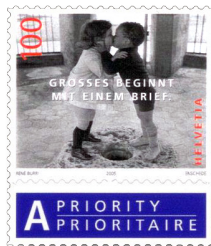
Οι αρχαίοι Έλληνες μας άφησαν τεκμήρια ότι φιλούσαν υπέροχα!

Τα χείλη. Η σπουδαιότερη χρήση τους είναι το φιλί!

Υπάρχει βέβαια και το φιλί της προδοσίας.

Να πρόκειται άραγε για ενστικτώδη...εξάσκηση ή για απλό μιμητισμό;

Όλα αυτά είναι φιλιά που έχουν διαφορετική σημασία και χαρακτηριστήρα. Όλα όμως δίνονται με το ίδιο μέσο: τα χείλη.

Ωστόσο, το πιο χιλιотραγουδισμένο και πιο ...ηλεκτροφόρο" φιλί είναι, αναμφισβήτητα, το ερωτικό φιλί.

Το πρώτο φιλί στα χείλη αναφέρεται συχνά στην ινδική λογοτεχνία, το 1500 π.Χ. περίπου. Τα βεδικά κείμενα περιγράφουν π.χ. "εραστές που θέτουν το στόμα τους επάνω στου άλλου", ή πώς ένας "νεαρός άρχοντας του σπιτιού γλείφει συχνά τη νεαρή γυναίκα" Ταυτόχρονα, το Καμασούτρα παραθέτει σχεδόν 30 είδη φιλιών.

Ο Ρωμαίος συγγραφέας Πλούταρχος, με αφορμή το μύθο που θέλει η Ρώμη να ιδρύθηκε από Τρώες πρόσφυγες του Τρωικού Πολέμου, περιγράφει ότι οι γυναίκες κουρασμένες από τις σκληρές συνθήκες του μακρόχρονου ταξιδιού, μόλις έφτασαν στις ιταλικές ακτές έβαλαν φωτιά στα πλοία. Μετά από αυτό, για να κατευνάσουν την οργή των ανδρών τους, "τους χάιδεαν και τους φιλούσαν στο στόμα"!

Στην εβραϊκή Βίβλο, το Άσμα Ασμάτων αρχίζει με τις λέξεις "να με φιλήσει με φιλιά απ' το στόμα του". Το κείμενο χρονολογείται τον 3ο π.Χ. αιώνα και υπαινίσσεται σαφώς ερωτικό φιλί.

Οι Ρωμαίοι είχαν κατατάξει το φιλί σε τρεις κατηγορίες. Αυτό που δίνεται με κλειστό το στόμα στο χέρι, στο μάγουλο ή και στο στόμα σε συγγε-

νείς και φίλους (κοινωνικό φιλί), αυτό που δίνουμε στο στόμα από ερωτική τρυφερότητα στη γυναίκα μας και στα μέλη ίδιας οικογένειας (οικογενειακό φιλί), και το ερωτικό ή σεξουαλικό βαθύ φιλί με ενδεχόμενη συμμετοχή της γλώσσας, που δίνεται στις εταίρες!

Το φιλί ήταν και σημάδι αναγνώρισης μεταξύ των πρώτων χριστιανών (ασπασμός ειρήνης). Στην επιστολή "Προς Θεσσαλονικείς" ο Απόστολος Παύλος τελειώνει συνιστώντας στους πιστούς:

"Χαιρετίστε ο ένας τον άλλο με ένα άγιο φίλημα".

Καθώς και εδώ ισχύει ο κανόνας "Ουδέν ...καλόν αμιγές κακού", οι φυσιολόγοι μας πληροφορούν ότι κατά τη διαδικασία ενός φιλιού ανταλλάσσονται κατά μέσο όρο 40 000 παράσιτα, 250 είδη βακτηρίων, 9 mg νερού, 0,7 g της λευκωματίνης, 0,45 mg αλατιού, 0,711 mg λίπους,

Τα φιλιά της εποχής των Ιπποτών, του "Τάσου και της Γκόλφως", των σύγχρονων αστών ή των νεονύμφων πριγκίπων! Όλα έχουν την ίδια αξία και σημασία.

Βέβαια, οι Νεοζηλανδοί έχουν το προνόμιο της χρήσης δύο διαφορετικών ειδών φιλιών. Ένα για τους λευκούς και ένα άλλο για τους αυτόχθονες Μαορί.

φιλί ενεργοποιούνται 34.

Σε κάποιες εποχές το φιλί στο στόμα ρυθμιζόταν μέσω θρησκευτικών κανόνων. Το Συνέδριο της Καρχηδόνας του 397, για παράδειγμα, απαγόρευε να ανταλλάσσονται φιλιά μεταξύ ανδρών

0.18 g οργανικών υλικών και καταναλώνονται τέσσερις θερμίδες ανά λεπτό και ο καρδιακός ρυθμός μπορεί να διπλασιαστεί. Ένα φιλί στο μάγουλο απαιτεί την ενεργοποίηση 12 μυών του προσώπου, ενώ στο ερωτικό

και γυναικών για να μην προάγεται η ακολασία. Ο Πάπας Ιννοκέντιος Γ', επίσης, δεν επέτρεπε να φιλιούνται οι λαϊκοί μεταξύ τους. Μπορούσαν μόνο να ασπάζονται τα Ιερά Λείψανα και

Ενδιαφέρον έχουν και τα "επινίκεια" φιλιά, αυτά που ακολουθούν το τέλος του πολέμου. Είναι αυτά που σαν αυθόρμητη εκδήλωση μας συγκινούν περισσότερο.

τα δαχτυλίδια των επισκόπων, ενώ επιτρεπόταν το φιλί μεταξύ των κληρικών.

Ευνόητο είναι ότι αυτή η απαγόρευση πιστοποιεί ότι το φιλί

Πολλοί είναι αυτοί που ιστορήσαν ή σμίλεψαν έργα με θέμα το φιλί. Μεταξύ αυτών και οι διάσημοι Μπραγκούζι και Κλιμτ. Ωστόσο, το "Φιλί" του Ροντέν για πολλούς παραμένει αζεπέραστο.

Το σινεμά, με τις ερωτικές σκηνές και τα πολλά φιλά, έσπασε όλα τα ταμπού και συνέβαλε στην απομυθοποίηση και δημόσια διάδοση του ερωτικού φιλιού.

στο στόμα υπήρχε στις συνήθειες του λαού.

Τα χρόνια του Μεσαίωνα, οι πιστοί απέκτησαν και άλλες δυνατότητες φιλιού. Μπορούσαν να φιλούν τα πόδια του ...Πάπα, το δαχτυλίδι του επισκόπου, αλλά και το χέρι του κυρίου τους!

Αργότερα, το φιλί στο στόμα άρχισε να αποκτά έναν πρόσθετο χαρακτήρα. Δεν περιοριζόταν στις ερωτικές σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών, αλλά μπορούσε να είναι μια εκδήλωση της φιλίας, ειδικά μεταξύ των Ιπποτών.

Με την εγκαθίδρυση της μοναρχίας και της βασιλικής εξουσίας, το φιλί ως ένδειξη σεβασμού μειώθηκε. Την ίδια στιγμή, οι ποιητές της Αναγέννησης αρχίζουν μια παγκοσμιοποίηση του φιλιού, ανανεώνοντας την αρχαία παράδοση που συσχετίζει την αισθησιακή αγάπη με τα φιλιά. Ο Ρονσάρ (Pierre de Ronsard, 1524-1585), αναφέρεται συχνά σε αυτά, στις Ωδές του και συμβάλλει στην απομυθοποίηση του ερωτικού φιλιού. Έκτοτε το κοινωνικό φιλί παρέμεινε πάντα δημοφιλές, παρά την μεγάλη πτώση του κατά τη διάρκεια της μεγάλης πανούκλας του Λονδίνου του 1655. Η δε εποχή

Ρονσάρ. Με τις περίφημες Ωδές του συνέβαλε στην απομυθοποίηση του ερωτικού φιλιού.

του Διαφωτισμού θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ο "αίωνας του φιλιού", είτε πρόκειται για χειροφιλήμα, φιλί ευγενείας, φιλί "διεγερτικό" ή και ρομαντικό φιλί με φόντο τη φύση.

Τον 19ο αιώνα οι συζυγικές οικειότητες περιορίζονται στο συζυγικό δωμάτιο. Η μόνη δημόσια ερωτική χειρονομία παραμένει το φιλί στο στόμα, αλλά με τελειώς αγνό χαρακτήρα.

Τέλος, η παγκοσμιοποίηση του ερωτικού φιλιού ολοκληρώνεται με τα φιλιά των ταινιών του Χόλυγουντ που μυθοποιούν το φιλί ως την "ιδρυτική πράξη της αγάπης". Έκτοτε, το βαθύ ερωτικό φιλί αποτελεί μία κοινή συνηθισμένη πράξη, που μπορεί να συναντήσουμε σε οποιοδήποτε παγκάκι, στη γωνία της πολυκατοικίας μας, σε οποιοδήποτε ήσυχο ή και πολυσύχναστο σημείο της πόλης μας.

Το ερωτικό φιλί απελευθερώθηκε. Ζήτη το ερωτικό φιλί!

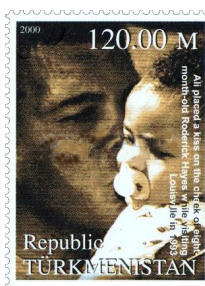
Παντελής Λεούσης

"Το φιλί είναι ένα αισθησιακό κόλπο, σχεδιασμένο από τη φύση, για να σταματά το λόγο όταν πλέον οι λέξεις γίνονται περιπτώσεις"

Ingrid Bergman

Εντυπωσιακά και τα φιλιά που ανταλλάσσουν ο Έρως και η Ψυχή, οι δύο μυθικοί ερωτευμένοι. Πιο ρομαντικό βέβαια το φιλί στο γλυπτό του Κανόβα (1788), ενώ αυτό στον πίνακα του Χερνάντες (1985) παραείναι "ρεαλιστικό"!

Υπάρχουν βέβαια και φιλιά υπεράνω σχολίων.

Πολλοί από μας θα θυμούνται ασφαλώς μία από τις πρώτες τηλεοπτικές σειρές της νηπιακής μας –τότε- τηλεόρασης που είχε για πρωταγωνιστή ένα σκύλο. Ο αυθεντικός τίτλος της ήταν "Λάσι, γύρνα σπίτι" και στην Ελλάδα ξεκίνησε να προβάλλεται στις 23/12/1966 από την τηλεόραση της ΕΡΤ.

Η τηλεοπτική Λάσι οφείλει την ύπαρξή της σε ένα διήγημα του Έρικ Κνάϊτ που γράφτηκε το 1938 και αφηγείται το πείσμα ενός κόλεϊ να επιστρέψει πίσω στα αφεντικά του.

Και τι δεν έκανε η τηλεοπτική Λάσι! Διάσωσε τον Τίμι που ήταν παγιδευμένος σε ένα εγκαταλελειμμένο ορυχείο, τον βρήκε και ειδοποίησε τους δικούς του όταν είχε πέσει σε πηγάδι... Άλλοτε πάλι διέσχισε περίπου 800 χιλιόμετρα για να ξαναβρεί τους αγαπημένους της ανθρώπους ή τράβηξε μακριά τη φλεγόμενη φούστα του μικρού κοριτσιού της οικογένειας γλιτώνοντάς τη από σοβαρά εγκαύματα.

Αν και πρόκειται για τηλεοπτικές ιστορίες με μυθοπλαστικό περιεχόμενο, στην πραγματικότητα η φυλή των Κόλεϊ έχει πολλά χαρακτηριστικά που την κάνουν να ξεχωρίζει. Εκτός του ότι είναι ευαίσθητα και έξυπνα σκυλιά, εξαιρετικοί σύντροφοι και γνωστά για την αφοσίωση και απέραντη φιλία στον ιδιοκτήτη τους, διαθέτουν το πρόσθετο προτέρημα να προβλέπουν τις ανάγκες του.

Ασφαλώς δεν είναι η μόνη φυλή που έχει

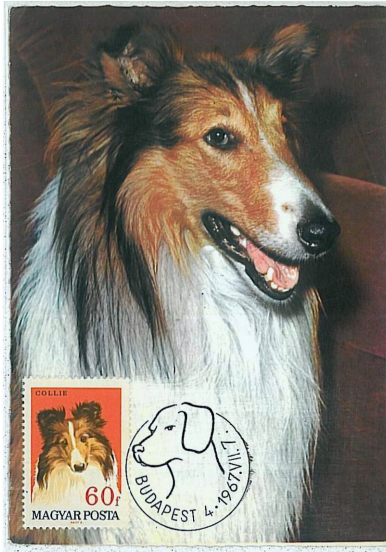
να επιδείξει κατορθώματα που απαιτούν υψηλή νοημοσύνη και γενναιότητα. Όμως οι αρετές του Κόλεϊ το κατατάσσουν στην υψηλότερη βαθμίδα του κυνολογικού κόσμου. Διότι έχουν αναφερθεί πολλά Κόλεϊ που έδρασαν όταν χρειάστηκε, με δική τους πρωτοβουλία, χωρίς καμία ειδική εκπαίδευση. Γι' αυτό και έχουν κατ' επανάληψη τιμηθεί με τις μεγαλύτερες διακρίσεις σε χώρες του εξωτερικού, και κυρίως στις ΗΠΑ.

Τα Κόλεϊ είναι κυρίως τσοπανόσκυλα που αναπτύχθηκαν και εδραιώθηκαν ως φυλή στα σύνορα Σκωτίας, Βόρειας Αγγλίας και Ιρλανδίας την εποχή της κυριαρχίας των Ρωμαίων. Η μία θεωρία είναι ότι κατάγονται από σκυλιά που έφεραν οι Ρωμαίοι μαζί τους, αλλά η πιθανότερη είναι ότι πρόκειται μάλλον για ένα κατά βάση ντόπιο σκυλί του βορρά της Βρετανίας.

Ο κινηματογράφος δεν άφησε να πάει χαμένη η τηλεοπτική επιτυχία και η δημοφιλία της Λάσι. Γι' αυτό και οι ταινίες που γυρίστηκαν με βάση την

ιστορία του Έρικ Κνάϊτ είναι πολλές, όπως *Λάσι, γύρσε σπίτι* (1943), *Ο Γίος της Λάσι* (1945), *Λάσι, οι καλύτεροι φίλοι είναι για πάντα* (1994) κ.ά.

Τα ταχυδρομεία των ΗΠΑ, στα πλαίσια μιας έκδοσης γραμματοσήμων σε ανάμνηση επιτυχημένων τηλεοπτικών σειρών, συμπεριέλαβαν και τη "Λάσι", φέρνοντάς μας όμορφες, όσο και τρυφερές αναμνήσεις.

Αλέξανδρος Α' Ένας άτυχος βασιλιάς

Αναρωπιέται κανείς αν ένα σκύλος και ένας πίθηκος μπορούν να αλλάξουν την ιστορία μιας χώρας. Και όμως! Αυτό συνέβη στην Ελλάδα, το 1922.

Λίγα χρόνια πριν, η Ελλάδα είχε ζήσει έναν ακόμα "Εθνικό Διχασμό". Πρωταγωνιστές του ο εκλεγμένος πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος και ο βασιλιάς Κωνσταντίνος Α'. Βασική αιτία του η έξοδος ή μη της Ελλάδας στον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Βενιζέλος επέμενε ότι συμφέρον της χώρας ήταν να πολεμήσουμε στο πλευρό των συμμάχων και ο Κωνσταντίνος να μη βγούμε στον πόλεμο για να μην προστεθεί ένα ακόμα πρόβλημα στους Γερμανούς του Κάιζερ.

Ο Διχασμός αυτός είχε σοβαρές συνέπειες. Ο Βενιζέλος παραιτήθηκε και δημιούργησε με το Ναύαρχο Κουντουριώτη και τον Στρατηγό Δαγκλή ξεχωριστό κράτος στη Βόρεια Ελλάδα, η Ιερά Σύνοδος αφόρισε και αναθεμάτισε τον Βενιζέλο, η ANΤΑΝΤ απέκλεισε την Αθήνα...

Όταν όμως, το 1917, οι σύμμαχοι υποχρέωσαν τον φιλογερμανό βασιλέα Κωνσταντίνο και τον Διάδοχο Γεώργιο να εγκαταλείψουν το παλάτι και τη χώρα ώστε η Ελλάδα υπό το Βενιζέλο να σταθεί στο πλευρό της ANΤΑΝΤ, ο Αλέξανδρος εμφανίστηκε ως η μόνη βιώσιμη λύση. Φαίνεται πως ήταν το μόνο μέλος της βασιλικής οικογένειας που συντηρούσε σχετικά καλή σχέση με τον Βενιζέλο, τον ουσιαστικό κυρίαρχο της πολιτικής σκηνής εκείνη την εποχή.

Η παρουσία του Αλέξανδρου στο θρόνο

και η σύμπλευσή του με τις πολιτικές απόψεις του Βενιζέλου έδωσαν απτά θετικά αποτελέσματα. Η Ελλάδα στο πλευρό των συμμάχων κατόρθωσε να κερδίσει στρατηγικής σημασίας εδάφη, με τις συνθήκες του Νεϊγί (1919) και των Σεβρών (1920), οι επιτυχίες του ελληνικού στρατού στην Μικρά Ασία μεγάλες... Οι συγκυρίες αυτές και ο ήπιος και ευγενικός χαρακτήρας του Αλέξανδρου τον κατέστησαν ιδιαίτερα αγαπητό στους Έλληνες. Ήταν ο βασιλιάς των διπλωματικών επιτυχιών, που ταυτίστηκε το όνειρο της Μεγάλης Ελλάδας.

Όλα λοιπόν έβαιναν καλώς για το νεαρό βασιλιά. Ωραίος και υγιής, μόλις 27 ετών, με αθλητικό παράστημα. Ήρθε και η ώρα του έρωτα.

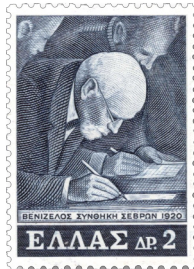
Ερωτεύτηκε παράφορα την ωραία Ασπασία Μάνου, μια κοινή θνητή, κόρη αξιωματικού της Χωροφυλακής. Αποφάσισε να την νυμφευθεί παρ' ότι ο Βενιζέλος του ζητούσε να κάνει έναν κλασικό βασιλικό, πολιτικό γάμο, πιθανώς με Βρετανή πριγκίπισσα. Ο μοργανατικός τους γάμος (τα παιδιά χωρίς δικαίωμα στη διαδοχή του θρόνου) έγινε κρυφά, αλλά όχι για πολύ.

Παρά την κοινωνική αναταραχή που προκάλεσε αυτή η "αυθαιρεσία" του Αλέξανδρου, έλαβε τελικά την διαβεβαίωση του Βενιζέλου ότι ο γάμος του θα αναγνωριζόταν και δεν θα μετατρεπόταν σε απειλή για τη μοναρχία.

Ο Αλέξανδρος ήταν ευτυχισμένος όσο ποτέ. Ο λαός τον επευφημούσε στις γιορτές που οργανώνονταν για τις εθνικές επι-

Αλέξανδρος Α'. Διαδέχτηκε τον εξόριστο πατέρα του Κωνσταντίνο Α'.

Από τις ευτυχές στιγμές της σύντομης βασιλείας του Αλέξανδρου: Η υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών, το 1920.

τυχίες. Ζούσε τον έρωτά του και περίμενε σε λίγους μήνες να γίνει πατέρας. Άνετος, όταν οι βασιλικές υποχρεώσεις το επέτρεπαν, έκανε μεγάλους περιπάτους με την όμορφη ανοιχτή λιμουζίνα του μάρκας "Πακάρ", έπαιζε με τον "Φριτς", το αγαπημένο του αλσατικό λυκόσκυλο που του είχαν δωρίσει Άγγλοι στρατιώτες του βαλκανικού μετώπου, περιδιάβαινε τα γραφικά δρομάκια του κατάφυτου βασιλικού κτήματος.

Ήταν 17/30 Σεπτεμβρίου 1920 όταν συνέβη το κακό. Σε ένα συνηθισμένο περίπατο με την "Πακάρ" στο κτήμα του Τατοΐου και έχοντας στο πίσω κάθισμα τον Φριτς, έφτασαν στο ξύλινο σπιτάκι του Γερμανού Στουρμ, επόπτη του βασιλικού κτήματος. Εκεί ο βασιλιάς σταμάτησε την Πακάρ και κατέβηκε για να μπει στο σπιτάκι, ακολουθούμενος από τον Φριτς. Μόλις μπαίνουν βλέπουν στο εσωτερικό του ένα ζευγάρι πιθήκους που περιφέρονταν ελεύθερα στο κτήμα του Τατοΐου. Ήταν πίθηκοι ράτσας μαγώτος, δύο από τα πολλά ζώα που φιλοξενούσε το κτήμα. Βλέποντας τους πιθήκους ο Φριτς, ξύπνησε μέσα του το ένστικτο του κυνηγού. Όρμησε επάνω τους και άρπαξε τον θηλυκό με τα δόντια.

Τότε ήταν που ο Αλέξανδρος έκανε την μοιραία κίνηση: Προσπάθησε να

αποσπάσει την πιθηκίνα από τα δόντια του Φριτς. Ο αρσενικός μαγώτος όμως, θεωρώντας προφανώς ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τη σύντροφό του προερχόταν από τον Αλέξανδρο, όρμησε εναντίον του βασιλιά και άρχισε να τον δαγκώνει στο ένα χέρι και πίσω, στο αριστερό πόδι.

Τα μακριά, σουβλερά και δυνατά δόντια του μολυσμένου ζώου προξένησαν βαθύ τραύμα, κυρίως στο πόδι.

Μετά τις πρώτες βοήθειες που του παρασχέθηκαν στο σπίτι του επιστάτη, μεταφέρθηκε αμέσως στην κρεβατοκάμαρά του, στα Ανάκτορα Τατοΐου.

Έκτοτε άρχισε μία τεράστια ιατρική κινητοποίηση για να επουλωθεί το τραύμα του ποδιού που ήταν το σοβαρότερο. Επί είκοσι έξι ημέρες ο Αλέξανδρος έμεινε καθηλωμένος στο κρεβάτι του πόνου παλεύοντας με τη σηψαιμία που, καθώς την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν αντιβιοτικά, τον οδηγούσε σταθερά στο θάνατο.

Έσβησε στις 12 Οκτωβρίου, μισό μήνα πριν τις εθνικές εκλογές, αφήνοντας και πάλι κενό τον βασιλικό θρόνο της Ελλάδας.

Όλα αυτά εξαιτίας μιας μαϊμούς ράτσας μαγώτος!

Π. Λ.

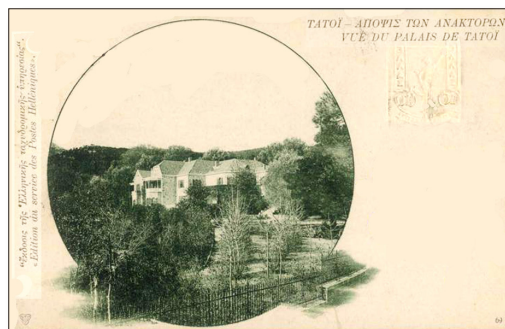
"Πακάρ" του 1916. Προφανώς το μοντέλο του Αλέξανδρου.

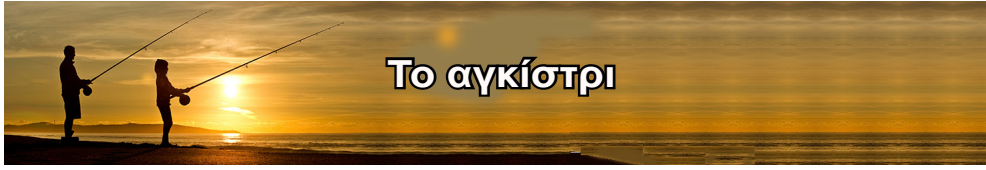
Προς τιμή του Αλέξανδρου, το Δεδεγάτω μετονομάστηκε σε Αλεξανδρούπολη.

Αλσατικό λυκόσκυλο και πίθηκος Μαγώτος: Οι πρωταγωνιστές του χαμού ενός βασιλιά.

Τα ανάκτορα του Τατοΐου όπου εκτυλίχτηκε το δράμα.

Το αγκίστρι

Το πρώτο μέλημά του ανθρώπου στην μακρά ιστορία του ήταν η αναζήτηση της τροφής του. Ο Homo sapiens έχει αποδειχθεί ότι έτρωγε θαλασσινά για τουλάχιστον 164.000 χρόνια.

Τα πρώτα αληθινά αγκίστρια χρονολογούνται από τη Νεολιθική εποχή και συνήθως κατασκευάζονταν από ξύλο, οστά, κέλυφος, κέρατο και ράμφη πουλιών. Στο νησί της Οκινάουα έχουν βρεθεί ένα ζευγάρι αγκίστρια ψαριών, ηλικίας 23.000 ετών. Ήταν κατασκευασμένα από κέλυφος σαλιγκαριών και χρησιμοποιήθηκαν από τον φαρά που κατέλαβε εποχικά το σπήλαιο ασβεστόλιθου για να εκμεταλλευτεί τη μετανάστευση καβουριών και σαλιγκαριών γλυκού νερού.

Στη μακρά ιστορία τους τα αγκίστρια εξελίχθηκαν για να μην σπάνε και να μπορούν να σηκώσουν μεγαλύτερα βάρη ψαριών και ήταν σκαλισμένα σε οστά ή από φάλαινα. Το σχήμα του "γάντζου" ήταν απλό και χρηστικό, αλλά υπήρχαν και άλλα εξαιρετικά διακοσμημένα, τα οποία χρησίμευαν ως κληρονομικά οικογενειακά κειμήλια.

Εκτός από οστά φάλαινας χρησιμοποιήθηκαν και οστά βοοειδών.

Στο νησί του Πάσχα υπήρχε έλλειψη οστών από ζώα λόγω της απουσίας μεγάλων θηλαστικών. Γι' αυτό και βρέθηκαν αγκίστρια από ανθρώπινα οστά. Είναι γνωστό ότι μέχρι την άφιξη των πρώτων ιεραποστόλων, στο νησί του Πάσχα γίνονταν ανθρωποθυσίες, πράγμα που σημαίνει πως υπήρχε άφθονη προσφορά ανθρώπινων οστών.

Κατά την εποχή του Χαλκού άρχισε η εμφάνιση μικρότερων αγκιστριών, κατασκευασμένων από κράμα που περιείχε πολύ περισσότερο χαλκό από το σύγχρονο χάλκινο αγκίστρι. Τα αγκίστρια σιδήρου έχουν επίσης μακρά ιστορία, αρχίζοντας από τους Ρωμαίους και φτάνοντας μέχρι την ιστορία του σύγχρονου αγκιστρου που ξεκινά πραγματικά με την ανακάλυψη του χάλυβα. Η πρώτη αναφορά στη χρήση του χάλυβα για την κατασκευή αγκιστριών βρίσκεται σε βιβλίο αλιείας, που δημοσιεύθηκε στο Λονδίνο το 1496.

Τα αγκίστρια έγιναν για πρώτη φορά διαθέσιμα μαζικά στα βρετανικά καταστήματα κατά τον 17ο αιώνα. Όλα άλλαξαν όταν ο Charles Kirby ίδρυσε το κατάστημά του στο Λονδίνο το 1650. Ο

Πρωτόγονα αγκίστρια από διάφορα υλικά που χρησιμοποιούν οι αυτόχθονες Μασοί της Νέας Ζηλανδίας.

Ενώ τα κοινά αγκίστρια με δόλωμα είναι παντού τα ίδια, εκείνα με ψευδοδόλωματα υπάρχουν σε τεράστια ποικιλία και χαρακτηρίζονται από τη μεγάλη αποτελεσματικότητά τους.

Kirby πουλούσε τα καλύτερα αγκίστρια στην αγορά για δεκαετίες και δεν έχασε το πλεονέκτημά του, μέχρι να γίνει ευρέως γνωστή η διαδικασία του χωνευτηρίου, που σχεδόν σίγουρα χρησιμοποίησε.

Μέχρι τον 19ο αιώνα, το βρετανικό εμπόριο αγκιστριών είχε μεγάλη άνθηση. Η Βρετανία διατήρησε μια σημαντική βιομηχανία κατασκευής αγκιστριών μέχρι τα τέλη του 20ου αιώνα.

Σήμερα, πολλά από τα αγκίστρια που χρησιμοποιούνται από τους Βρετανούς φαράδες κατασκευάζονται στην Ιαπωνία, τη χώρα που έχουν βρεθεί και τα παλαιότερα αγκίστρια. Μπορεί κάποιος να πει ότι τα αγκίστρια κατέληξαν να παράγονται εκεί που πρωτο-

ξεκίνησαν, σύμφωνα με όσα είναι γνωστά μέχρι σήμερα από τα παλαιοντολογικά ευρήματα.

Το ψάρεμα στην εποχή μας αποτελεί ένα πολύ διαδομένο χόμπι και τα αγκίστρια έχουν εξελιχθεί σε μέγεθος, κατασκευή και αντοχή, ενώ συχνά συνοδεύονται και από "ψευδοδόλωματα" που προσελκύουν τα ψάρια. Η βιομηχανία παραγωγής αλιευτικού εξοπλισμού είναι σε άνθηση και πλέον ο καθένας μπορεί να βρει το εξειδικευμένο αγκίστρι για κάθε είδος ψαριού.

Ίδου λοιπόν πεδίο δόξης λαμπρό για το καλοκαίρι που έρχεται.

Δημήτρης Βαρελάς

Στο περιθώριο: "Για την σιδεροκέφαλη πέστροφα. Αγκίστρι μονταρισμένο από τον Art Lingren (Βρετ. Κολομβία)".

Για τους συστηματικούς φαράδες προβλέπονται ειδικά κιβώτια για τα κάθε είδους αγκίστρια.

Τα αγκίστρια με ψευδοδόλωματα χρησιμοποιούνται ευρέως στο ψάρεμα της πέστροφας.

Ρωσία-Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου

Παρατηρώντας την διπλανή σφραγίδα, διαπιστώνουμε με έκπληξη ότι η Γερμανία έχει κατακτήσει τα πρωταθλήματα των ετών 1954, 1974, 1990, 2014 και ...**2018!** Ωστόσο, το πρωτάθλημα του 2018 μόλις έχει αρχίσει. Φαίνεται πως οι Γερμανοί είτε είναι υπεραισιόδοξοι, είτε έχουν βρει μία πολύ ικανή ...χαρτορίχτρα!

Ένα χαρούμενο νεκροταφείο!

Το μιλά κανείς για κοιμητήρια δεν είναι ασφαλώς ότι πιο ευχάριστο. Εντούτοις, μας αρέσει ή όχι, τα κοιμητήρια αποτελούν μέρος της "ζωής" μας. Εκτός από τις προσωπικές "υπηρεσίες" που μας προσφέρουν, συνιστούν τόπους όπου συναντάμε ιστορικές, πολιτικές, καλλιτεχνικές ή άλλες προσωπικότητες στις τελευταίες κατοικίες τους, και μάλιστα σε μνήματα με αγάλματα, ανάγλυφα, παρεκκλήσια, συχνά έργα σπουδαίων καλλιτεχνών, σε τρόπο ώστε τα κοιμητήρια να αποτελούν σπουδαία μουσεία, περιζήτητα για πολλούς φιλοτέχνους.

Ωστόσο, στη Ρουμανία υπάρχει ένα κοιμητήριο, στο χωριό Σαπίντα (5000 κάτοικοι) της επαρχίας Μαραμούρες, κοντά στα σύνορα με την Ουκρανία, γνωστό σε όλο τον κόσμο λόγω της μοναδικότητάς του, και προσελκύει χιλιάδες τουρίστες από όλο τον κόσμο. Βρίσκεται σε περιοχή γεμάτη με τρεχούμενα νερά και ιαματικές πηγές που με τον καιρό εξελίχθηκε σε κέντρο ιαματικού τουρισμού.

Το κοιμητήριο που αναφερόμαστε ονομάζεται "Χαρούμενο κοιμητήριο". Η ιδέα της δημιουργίας του ξεκίνησε το 1935 από κάποιον Stan Patras. Αυτός σκέφτηκε πως διακοσμώντας κατάλληλα τους σταυρούς των μνημάτων θα πρωτοτυπούσε και θα καθιστούσε την ατμόσφαιρα του κοιμητηρίου λιγότερο δυσάρεστη. Μαζί με τους μαθητές του, λοιπόν, σχεδίαζε με γελιογρα-

φικό τρόπο πάνω σε κάθε σταυρό τα θετικά και αρνητικά στοιχεία του κάθε "κοιμωμένου". Άλλοτε σε έμμετρο, άλλοτε σε πεζό, άλλοτε σε μορφή αποφθέγματος, πάντα σε πρώτο πρόσωπο, ο νεκρός αυτό-σαρκαζόταν.

Στην αρχή, ο Πατράς κατασκεύαζε μόνο δέκα σταυρούς το χρόνο, από ξύλο βελανιδιάς, που το έκοβε και το άφηγε πρώτα ένα με δύο χρόνια για να ξεραθεί. Οι σταυροί του έχουν 2,20 μ. μήκος, 30-40 εκ. πλάτος και 10 εκ. πάχος. Το ξύλο βαφόταν με ζωηρά και χαρούμενα χρώματα, με κυρίαρχο το γυαλιστερό, σχεδόν φωσφορίζον γαλάζιο, που είναι το χρώμα της ελπίδας και της

Κάρτα Μάξιμουμ με το χαρούμενο νεκροταφείο του χωριού Σαπίντα.

ελευθερίας.

Στα διακοσμητικά λουλούδια και άλλα μοτίβα που ζωγράφιζε πάνω στο γαλάζιο, χρησιμοποιούσε χρώματα εξίσου έντονα, όπως κόκκινο, μαύρο, κίτρινο και πράσινο.

Ο Σταν Πατράς επί το έργον!

Αντιλαμβάνεται λοιπόν κανείς το πόσο εντυπωσιακό και πρωτότυπο θέαμα συναντούν οι επισκέπτες του κοιμητηρίου του Σαπίντα, το οποίο και αποτελεί μία σύνθεση των χαρακτήρων των κατοίκων του χωριού. Τα μνήματα μιλούν για τα τρόπο που έζησε ο καθένας από τους κατοίκους του, για τις χαρές και τις λύπες τους, τις (καλές και κακές) συνήθειες και τα πάθη τους, τα προτερήματα και τα ελαττώματά τους. Σε ολόκληρο το κοιμητήριο κυριαρχεί

Duke Paoa Kahanamoku

Ο 5 φορές Ολυμπιονίκης και "πατέρας" του σέρφινγκ

Ένας σπουδαίος και πρωτοπόρος αθλητής που μάλλον λίγοι γνωρίζουμε ήταν και ο Duke Paoa Kahanamoku.

Γεννήθηκε στις 24 Αυγούστου του 1890 στη Χαβάη, όπου μεγάλωσε κολυμπώντας και σερφάροντας στις παραλίες της πόλης Waikiki.

Στα νεανικά του χρόνια ήταν από τους πρωτοπόρους των Waikiki Beach Boys, μιας ομάδας νέων που κέρδιζαν τα προς το ζην διδάσκοντας τους επισκέπτες πώς να σερφάρουν και να κάνουν κανό στην παραλία της περιοχής.

Ο θρύλος του άρχισε όταν στην πρώτη του αναμέτρηση συναγωνισμού έσπασε το παγκόσμιο ρεκόρ ελεύθερης κολύμβησης στις 100 γιάρδες. Στη συνέχεια, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1912, κέρδισε χρυσό μετάλλιο στα 100 μέτρα ελεύθερο και αργυρό στη σκυταλοδρομία. Ακολούθησαν δύο χρυσά μετάλλια στην Ολυμπιάδα του 1920 και ένα αργυρό στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1924, όταν ήταν πια 34 ετών.

Οι κάτοικοι της Μαραμούρες έχουν και δικό τους τοπικό χορό.

μία χαρακτηριστική ηρεμία και ευφορία. Θα έλεγε κανείς, μία πρόκληση στο θάνατο, ένας ύμνος στη ζωή.

Ο Σταν Πατράς, με την εφαρμογή της ιδέας του, δημιούργησε μία καινούργια, διαφορετική εντύπωση για την ιδέα της φυγής από τη ζωή στους συγχωριανούς του. Κατάφερε, ακόμα και την ώρα την ταφής, οι συγγενείς του νεκρού να μην είναι κατηφείς. Πίνουν, τραγουδούν και έχουν σε μεγάλο βαθμό απαλλαγεί από το φόβο του θανάτου.

Δεν είναι γνωστό αν μετά την κηδεία, οι κάτοικοι της Σαπίντα το ρίχνουν και στο χορό. Πάντως, λογικά πρέπει να είναι χορευταράδες. Το Μαραμούρες στο οποίο ανήκουν έχει και δικό του, τοπικό χορό!

Π. Α.

Στον "Δούκα", εκτός από τις ολυμπιακές διακρίσεις που χάρισε στην ιδιαίτερη πατρίδα του τη Χαβάη, πιστώνεται και η εκλαΐκευση και διάδοση του αρχαίου χαβανέζικου αθλήματος του σέρφινγκ. Ενδιάμεσα από τις ολυμπιακές του υποχρεώσεις και μετά από αυτές, ο Kahanamoku ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο κάνοντας κολυμβητικές επιδείξεις και διαδίδοντας το άθλημα του σέρφινγκ που μέχρι τότε ήταν γνωστό μόνο στη Χαβάη.

Στο διάστημα της παραμονής του στην Καλιφόρνια έπαιξε σε διάφορες ταινίες του Χόλυγουντ, συμμετείχε στην ομάδα υδατοσφαίρισης του Λος Άντζελες, ενώ παράλληλα επιδείκνυε και δίδασκε το σέρφινγκ.

Αργότερα εξελέγη ανώτερος διοικητικός υπάλληλος (σερίφης) στη Χονολουλού και ήταν το πρώτο άτομο, το όνομα του οποίου μπήκε στα Hall of Fame του σέρφινγκ και της κολύμβησης.

Εκτός από τις άλλες τιμές στη μνήμη του, η γενέτειρά του Waikiki ανέγειρε στην παραλία Kuhio Beach ένα άγαλμά του σε υπερφυσικό μέγεθος, με φόντο μία σανίδα του σέρφινγκ, θυμίζοντας την τεράστια προσφορά του στην εξάπλωση αυτού του αθλήματος.

Α. Τ.

"Η Αστερόεσσα Σημαία" Ο εθνικός ύμνος των ΗΠΑ

Ο "Πόλεμος του 1812" διεξήχθη στην ξηρά και την θάλασσα της Βόρειας Αμερικής, μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, και διάρκεσε από το 1812 ως το 1814. Τον κήρυξαν οι Αμερικανοί εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας επειδή οι Βρετανοί καταλάμβαναν με την βία αμερικανικά कारβια και εξανάγκαζαν τα αμερικανικά πληρώματα να υπηρετήσουν τον βρετανικό στρατό στους ευρωπαϊκούς πολέμους.

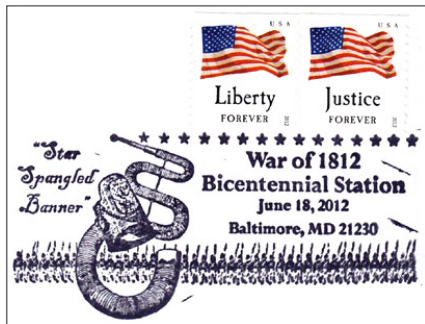
Ο Φράνσις Σκοτ Κέι (**Francis Scott Key**) ήταν ένας 35χρονος δικηγόρος που του άρεσε να ασχολείται με την ποίηση. Κατά τη διάρκεια του Πολέμου του 1812, βρέθηκε μάρτυρας σε ένα από τα επεισόδιά του, στη Μάχη της Βαλτιμόρης. Ήταν η νύχτα της 13-14 Σεπτεμβρίου 1814. Ο Key επάνω στο πλοίο **HMS Tonnant** (= κεραυνός), ένα πρώην γαλλικό και τότε βρετανικό πολεμικό, με 80 κανόνια. Προσκεκλημένος του Άγγλου Αντιναυ-

άρχου Sir **Alexander Cochrane**, παρακολουθούσε το ανηλεή **βομβαρδισμό του φρουρίου McHenry**, από τα πλοία του Βρετανικού Βασιλικού Ναυτικού που είχαν εισχωρήσει στον κόλπο του Chesapeake.

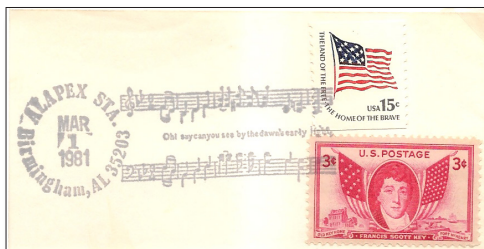
Η ηρωική αντίσταση των υπερασπιστών του οχυρού τον εντυπωσίασε. Τους έβλεπε να προσπαθούν να υψώσουν τη σημαία στην κορυφή του φρουρίου, παρά τον καταγισμό των πυρών. Με την επιμονή και την αυτοθυσία τους, το επόμενο πρωί η αστερόεσσα κυμάτιζε στον ιστό της.

Ο ηρωισμός των Αμερικανών μαχητών ζύπνησαν μέσα του τον ποιητή και τον ενέπνευσαν. Μόλις γύρισε στη Βαλτιμόρη, έγραψε ένα ποίημα με τίτλο *Η Άμυνα του Fort McHenry*, που αργότερα καθιερώθηκε ως το κείμενο του αμερικανικού εθνικού ύμνου με τίτλο "**The Star-Spangled Banner**" (Η αστερόεσσα σημαία).

Η μουσική, πάνω στην οποία γράφη-

Σφραγίδα για τα 200 χρόνια του "Πολέμου του 1812"

F.S.Key, ποιητής του ύμνου των ΗΠΑ, και σφραγίδα με μουσική και λόγια της αρχής του τραγουδιού.

Το πλοίο **HMS Tonnant**, ο Αντιναύαρχος Sir Alexander Cochrane, βομβαρδισμός του φρουρίου McHenry και το **USS Constitution**, τρικάρταρο των ΗΠΑ με 17 κανόνια που έλαβε μέρος στον Πόλεμο του 1812.

Γραμματόσημα με αποσπάσματα από τα λόγια του ύμνου.

καν οι στίχοι, ήταν ένα παλιό, γνωστό τραγούδι γραμμένο για το ...πιετό! Τίτλος του *Το τραγούδι του Ανακρέοντα*. Το χρησιμοποιούσε μια λέσχη Βρετανών μουσικών και ήταν αφιερωμένο στον Έλληνα βακχικό ποιητή Ανακρέοντα.

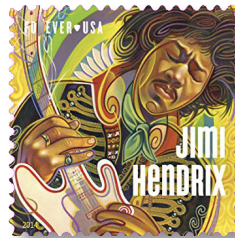
Το τραγούδι με τα λόγια του Key αναγνωρίστηκε για επίσημη χρήση από το Πολεμικό Ναυτικό το 1889 και από το Λευκό Οίκο το 1916. Τελικά υιοθετήθηκε ως εθνικός ύμνος των ΗΠΑ με ψήφισμα του Κογκρέσου που

Η σημαία του McHenry του 1814 με 15 άστρα (όσες τότε και οι Πολιτείες) και η σημερινή με 50.

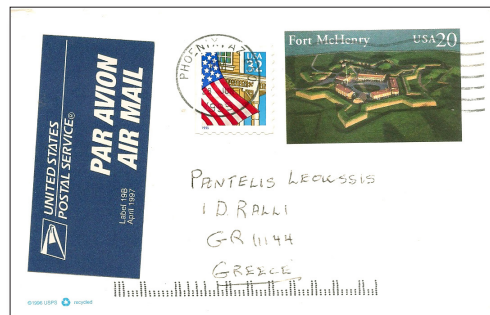
δημοσιεύτηκε στις 3 Μαρτίου 1931. Αποτελείται από τέσσερις στροφές, αλλά τραγουδιέται συνήθως μόνο η πρώτη στροφή και το πρώτο ρεφρέν.

Το 1904, όταν ακόμα ήταν μόνο ύμνος του Ναυτικού, ο Τζιάκομο Πουτσίνι χρησιμοποίησε τη μελωδία του στην όπερα *Μαντάμα Μπατερφλάι*, για να χαρακτηρίσει την αμερικανική εθνικότητα του αξιωματικού Πίνκερτον, έρωτα της Μπατερφλάι.

Το 1969, στο Φεστιβάλ του Γούντστοκ, ο **Τζίμι Χέντριξ** έκανε μια ιστορική εκτέλεση του αμερικανικού ύμνου με σόλο ηλεκτρική κιθάρα και παραμόρφωση, παρεμβάλλοντας ήχους που θύμιζαν ρίψεις βομβών, ως διαμαρτυρία-αντίδραση στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ήταν μία από τις δυνατές στιγμές του Woodstock, ένα από τα χαρακτηριστικά του οποίου ήταν η καταγγελία εκείνου του πολέμου.

Παντελής Λεούσης

Το φρούριο McHenry σε μονόφυλλο.

Le Corbusier

"Ο Μιχαήλ Άγγελος του 20ού αιώνα"

Ο Λε Κορμπιζιέ (Le Corbusier) γεννήθηκε στη μικρή ελβετική πόλη Σο ντε Φον με το όνομα Σαρλ-Εντουάρ Ζαννερέ-Γκρι (Charles-Edouard Jeanneret-Gris) στις 6 Οκτωβρίου 1887, δεύτερος γιος γιός ενός ζωγράφου και μιας καθηγήτριας πιάνου. Τα διδάγματα του Καλβινισμού που είχε ασπασθεί η οικογένεια, η αγάπη για τις τέχνες και το υπέροχο τοπίο της περιοχής των βουνών Γιούρα όπου κατοικούσαν, όλα επηρέασαν και διαμόρφωσαν την αισθητική του νεαρού.

Στην ηλικία των 13 εγκατέλειψε το Δημοτικό σχολείο για να παρακολουθήσει διακοσμητικές τέχνες στο La Chaux-de-Fonds, όπου θα μάθει την τέχνη της επισφάλτωσης και της χαρακτηριστικής σε καντράν ωρολογίων, ακολουθώντας τα βήματα του πατέρα του.

Δάσκαλός του ο Charles L'Eplattenier, τον οποίο ο Λε Κορμπιζιέ αποκαλούσε "ο master μου" και αργότερα αναφερόταν σε αυτόν ως το μόνο δάσκαλό του. Από αυτόν ο Λε

Corbusier διδάχθηκε ιστορία της τέχνης, σχέδιο και την νατουραλιστική αισθητική της "αρ νουβό" (art nouveau). Καθώς αφοσιώθηκε στις εκτεταμένες μελέτες στην τέχνη, εγκατέλειψε σύντομα την ωρολογοποιία και συνέχισε τις σπουδές του στην τέχνη και διακόσμηση, με σκοπό να γίνει ζωγράφος. Ωστόσο, ο L'Eplattenier επέμενε ότι ο μαθητής του έπρεπε να σπουδάσει αρχιτεκτονική. Γι' αυτό και φρόντισε να του ανατεθεί η αρχιτεκτονική μελέτη έργων τοπικού ενδιαφέροντος.

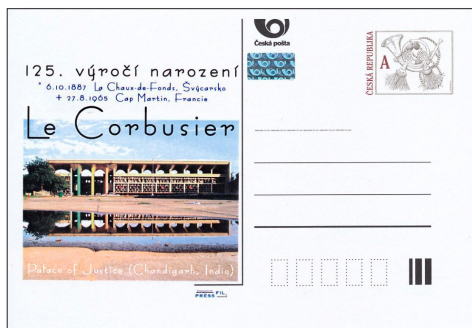
Αφού σχεδίασε το πρώτο σπίτι του το 1907, σε ηλικία 20 ετών, ο Le Corbusier άρχισε ταξίδια σε πόλεις της Κεντρικής Ευρώπης και της Μεσόγειου, μαθητεύοντας κοντά σε διάφορες αρχιτέκτονες. Μεταξύ αυτών αξίζει να αναφερθούν ο Auguste Perret, πρωτοπόρος σε κατασκευές από οπλισμένο σκυρόδεμα, και ο διάσημος αρχιτέκτονας Peter Behrens. Με αυτούς ο Le Corbusier εργάστηκε επί πέντε μήνες (1910-1911), σε

1. Ο Λε Κορμπιζιέ με το Περεκκλήσι της Παναγίας...

2. ... και με την Βίλα Σαβουά (Πουασύ, κοντά στο Παρίσι).

3. Το Δικαστικό Μέγαρο της πόλης Chandigarh της Ινδίας, σε μονόφυλλο Τσεχίας.

4. "Στη Μασσαλία επισκεφτείτε την οικιστική μονάδα (πολυκατοικία) Λε Κορμπι-

έργα κοντά στο Βερολίνο.

Αυτά τα ταξίδια διαδραμάτισαν καίριο ρόλο στην εκπαίδευσή του, του έδωσαν την ευκαιρία να κάνει μεγάλες αρχιτεκτονικές ανακαλύψεις και συνέβαλαν στην διαμόρφωση της αρχιτεκτονικής του αισθητικής, στις γεωμετρικές φόρμες των όγκων και τη χρήση του τοπίου ως αρχιτεκτονικό εργαλείο.

Το 1912, επέστρεψε στη γενέτειρά του La Chaux-de-Fonds για να διδάξει μαζί με τον δάσκαλό του τον L'Eplattenier και να ανοίξει δικό του αρχιτεκτονικό γραφείο. Σχεδίασε μια σειρά από βίλες και άρχισε να παρουσιάζει θεωρίες σχετικά με τη χρήση του οπλισμένου σκυροδέματος ως δομικού σκελετού, απόλυτα σύγχρονη τεχνική για την εποχή.

Ήταν τότε που άρχισε να οραματίζεται τον σχεδιασμό κτηρίων με βάση τις θεωρίες του, που θα βοηθούσαν στην ανοικοδόμηση πόλεων που είχαν πληγεί από τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Επρόκειτο για προκατασκευασμένες κατοικίες προσιτές στην τιμή. Αυτό το σύστημα σχεδιασμού έγινε η βάση για το μεγαλύτερο μέρος της αρχιτεκτονικής του για τα επόμενα δέκα χρόνια.

Το 1917, ο Λε Κορμπιζιέ μετακόμισε στο Παρίσι, όπου εργάστηκε ως αρχιτέκτονας κατασκευών από σκυρόδεμα, αναλαμβάνοντας κρατικές συμβάσεις.

Στη συνέχεια, το 1918, συναντήθηκε με την "κυβίστρια" ζωγράφο Amédée Ozenfant, η οποία τον ενθάρρυνε να ζωγραφίσει. Συνεργάστηκαν για καιρό, απέρριψαν τελικά τον κυβισμό ως μορφή τέχνης, και δημοσίευσαν το βιβλίο *Après le cubism* (Μετά τον Κυβισμό).

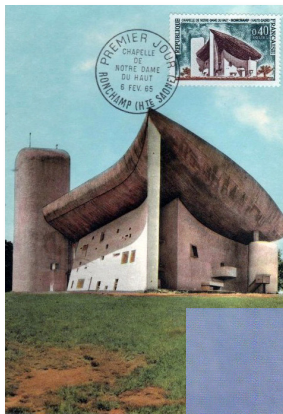
Το 1920, μαζί με τον ποιητή Paul Dermée, εξέδωσαν το *L'Esprit Nouveau* (Το Νέο Πνεύμα), ένα περιοδικό καλλιτεχνικής πρωτοπορίας. Από το πρώτο τεύχος αυτού του περιοδικού, ο μέχρι τότε Σαρλ-Εντουάρ Ζανερρέ πήρε το ψευδώνυμο Λε Κορμπιζιέ.

Το 1923, κυκλοφόρησε ένα ακόμα βιβλίο του, το *Vers une Architecture* (Προς μία νέα αρχιτεκτονική), το οποίο έγινε διάσημο και για τις δηλώσεις του, όπως "το σύγχρονο σπίτι είναι μια μηχανή για να ζει κανείς μέσα της". Τελικά, το συγγραφικό του έργο περιλαμβάνει 16 βιβλία, κυρίως αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος.

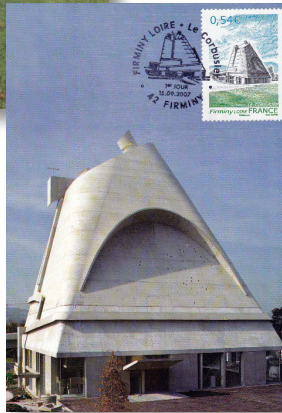
Έκτοτε συνέχισε να σχεδιάζει κτήρια για κάθε χρήση, μέχρι και ολόκληρες πόλεις. Οι δημιουργίες του εκτείνονται

5. Μέγαρο Γραμματείας του ΟΗΕ (Ν. Υόρκη)

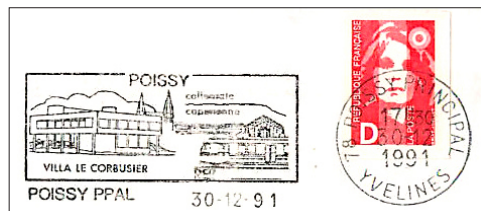
1 & 6. Παρεκκλήσι της Παναγίας στο Άνω Ρονσάμ (Βουργουνδία)

7. Εκκλησία του Αγίου Παύλου στο Φιρμινί Βερ (Γαλλία, κοιλάδα του Λείγηρα)

6. Flamme (μηχανική εικονογραφημένη σφραγίδα) από το Ρονσάμ με το Παρεκκλήσι της Παναγίας.
8. Flamme (Φλαμ) του Πουασί, με την Βίλα Σαβουά, παραγγελία του Pierre Savoye ως εξοχική κατοικία.

Πρωτοποριακό Κάθισμα, σχεδιασμένο από τον Λε Κορμπιζιέ.

"Modulor": Ανθρωπομετρική κλίμακα αναλογιών, επινόηση του μεγάλου αρχιτέκτονα, γλύπτη κλπ.

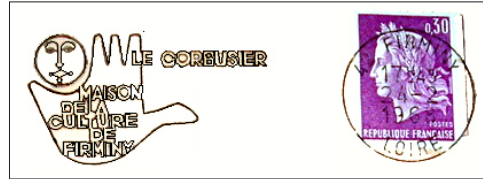
από την Αμερική και την Βραζιλία μέχρι την Ευρώπη την Ινδία και το Τόκιο. Η σταδιοδρομία του είχε διάρκεια πέντε δεκαετιών, περιλαμβάνοντας κτίρια που κατασκευάστηκαν σε ολόκληρη την κεντρική Ευρώπη, την Ινδία, τη Ρωσία, και μια κατασκευή στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ήταν επίσης πολεοδόμος, ζωγράφος, γλύπτης, συγγραφέας και σχεδιαστής επίπλων.

Πίστευε πως οι σύγχρονες πόλεις πρέπει να εκτείνονται προς τα επάνω και όχι προς την περιφέρεια. Ήθελε να κατεδαφίσει το Παρίσι και έβρισκε τους ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης πολύ μικρούς. Στην "Πολυκατοικία της Μασσαλίας" (Εικ. 4) πραγματοποίησε το όραμα της "κατακόρυφης πόλης". Ανάλογα συγκροτήματα έκτισε αργότερα στη Ναντ, στο Μπριέ και στο Δυτικό Βερολίνο. Το Εθνικό Μουσείο Δυτικής Τέχνης στο Τόκιο, το Κάρπεντερ Βίζουαλ Αρτ Σεντρ στο Χάρβαρντ των Η.Π.Α. και τα σχέδια του περιπτερό των Εκθέσεων της Ζυρίχης, συγκαταλέγονται στα σημαντικότερα έργα του.

Ο Λε Κορμπιζιέ έφυγε από τη ζωή στις 27 Αυγούστου του 1965, σε ηλικία 78 ετών, από καρδιακή προσβολή ενώ κολυμπούσε. Εκδηλώσεις πένθους

έλαβαν χώρα από την Ελλάδα, την οποία είχε επισκεφθεί στις αρχές του 20ου αιώνα, ως την Ινδία, όπου ένα από τα μεγαλύτερα έργα του ήταν ο σχεδιασμός της νέας πρωτεύουσας Τσαντιγκάρ του κρατιδίου Παντζάμπ, το 1951.

Το όνομά του φέρουν οδοί και πλατείες σε Γαλλία, Καναδά, Ελβετία, Αργεντινή, Ινδία και αλλού.

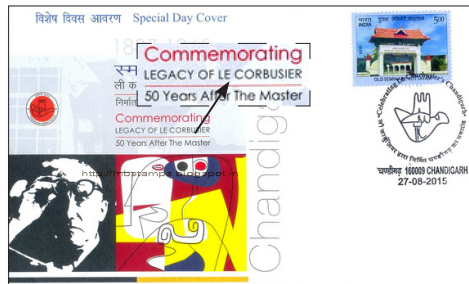

10. Flamme, περιοχής του Πολιτιστικού Κέντρου του Φιρμινί (Maison Culturelle de Firminy-Vert)

Μερικά από τα πιο γνωστά και εμβληματικά έργα του που υπάρχουν σε φιλοτελική απεικόνιση είναι το Παρεκκλήσι της Παναγίας (Chapel de Notre Dame) στο Άνω Ρονσάμ της Γαλλίας (1 & 6), η Βίλα Σαβουά (Villa Savoye, 1929-1931) (2 & 8) στο προάστιο Πουασύ του Παρισιού, η οποία θεωρείται πως συνοψίζει περισσότερο ικανοποιητικά τα πέντε σημεία της αρχιτεκτονικής του όπως τα είχε εκθέσει ο ίδιος στο περιοδικό *Νέο Πνεύμα*, το Δικαστικό Μέγαρο της πόλης Chandigarh της Ινδίας (3), η οικιστική μονάδα "Λε Κορμπιζιέ" στη Μασσαλία (4), το Μέγαρο της Γραμματείας του ΟΗΕ στη Ν. Υόρκη (5), η εκκλησία του Αγίου Παύλου στο Φιρμινί Βερ της Γαλλίας, στην κοιλιά του Λίγηρα (7) και το Πολιτιστικό Κέντρο του Φιρμινί-Βερ, επίσης στη Γαλλία (10).

Ελβετικό χαρτονόμισμα 10 SF προς τιμή του.

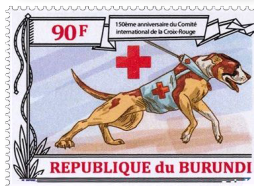

Αναμνηστικός φάκελος Ινδίας για τα 50 Χρόνια από το θάνατό του

Παντελής Λεούσης

Αχ! Αυτό το πλάνο...

Ερυθρός Σταυρός

1. Πριν από την ίδρυση του Ερυθρού Σταυρού

- 1.1 Ο τόπος γέννησης της ιδέας
- 1.2 Η κατάσταση των μαχνητών πριν από την ύπαρξη του Ερυθρού Σταυρού
- 1.3 Η ίδρυση και τα πρώτα χρόνια της οργάνωσης του ΔΕΕΣ

2. Ο άνθρωπος που συνέλαβε την ιδέα

- 2.1 Η Επιτροπή των πέντε
- 2.2 Οι επιτυχίες και τα επιτεύγματα της Επιτροπής
- 2.3 Η εξάπλωση της ιδέας
- 2.4 Οι κοινωνίες αρχίζουν να εκπληρώνουν τα καθήκοντά τους
- 2.5 Ο ρόλος του Ερυθρού Σταυρού

3. Φροντίδα των αιχμαλώτων πολέμου (POW) και των τραυματιών

- 3.1 Φροντίδα για την υγεία των στρατιωτών
- 3.2 Διεύρυνση των δραστηριοτήτων – Ο Συνασπισμός
- 3.3 Βοήθειας προς τους πολίτες
- 3.4 Αντιμετωπίζοντας μεταπολεμικά προβλήματα - μεγάλης κλίμακας βοήθεια
- 3.4 Αγώνας του Ερυθρού Σταυρού για μια καλύτερη και υγιέστερη ζωή
- 3.5 Ερυθρός Σταυρός – Ένας πάροχος ανθρωπιστικών υπηρεσιών
- 3.6 Όλες οι δραστηριότητες χρειάζονται χρήματα

4. Ποιος κάνει όλη τη δουλειά;

- 4.1 Τρόποι δράσης: Από τα απλά φορεία στις σύγχρονες διαμετακομίσεις
- 4.2 Οι διαμετακόμιση δεν είναι πάντα εύκολη

5. Επίλογος

- 5.1 Δυσκολίες στην εφαρμογή των συμβάσεων – μέχρι της αναγνώρισής τους
- 5.2 Το έργο πρέπει να προχωρήσει

Μις Υφήλιος και Μις Κόσμος

Ο τίτλος "Μις Υφήλιος" χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στα Διεθνή Καλλιστεία Ομορφιάς, το 1926. Ο διαγωνισμός αυτός εξακολούθησε να διεξάγεται κάθε χρόνο, μέχρι το 1935, όταν η μεγάλη ύφεση και άλλες εκδηλώσεις που προηγήθηκαν του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οδήγησαν τη διακοπή του.

Τα σημερινά καλλιστεία για την "Μις Υφήλιος" ιδρύθηκαν το 1952 από μια εταιρεία ενδυμάτων με έδρα την Καλιφόρνια, την Pacific Knitting Mills, κατασκευαστρια των μαγιό Catalina. Η εταιρεία έμεινε χορηγός των καλλιστείων "Μις Αμερική" έως το 1951, όταν η νικήτρια, Yolande Betbeze, αρνήθηκε να ποζάρει για στους φωτογράφους φορώντας ένα μαγιό τους.

Έτσι, η εταιρεία διοργάνωσε το 1952 τους διαγωνισμούς καλλιστείων "Μις ΗΠΑ" και "Μις Υφήλιος" θεάματα, παραμένοντας συν-χορηγός τους για τις δεκαετίες που ακολούθησαν.

Τα πρώτα καλλιστεία για την "Μις Υφήλιος" πραγματοποιήθηκαν στο Λονγκ Μπιτς της Καλιφόρ-

νιας το 1952, με νικήτρια την Armi Kuusela από την Φινλανδία. Ωστόσο, πριν λήξει ο χρόνος της "Βασιλείας" της, επέτρεψε τον τίτλο για να παντρευτεί τον εκλεκτό της καρδιάς της.

Από την ίδρυσή της από την Pacific Knitting Mills, τα καλλιστεία διοργάνωνε και διεξήγαγε ο "Οργανισμός Μις Υφήλιος", με την περιστασιακή συμμετοχή και άλλων χορηγών εταιρειών.

Από την τηλεόραση, τα καλλιστεία παρουσιάστηκαν πρώτη φορά το 1955. Τα "Μις ΗΠΑ" και "Μις Υφήλιος" άρχισαν να παρουσιάζονται από το κανάλι CBS, το 1960 ως ενιαία εκδήλωση, και από το 1965 ως ξεχωριστή.

Ο γνωστός μας τώρα πια Ντόλαντ Τράμπ αγόρασε την εταιρεία Miss Universe ("Μις Υφήλιος", A.E.) το 1996 και έκανε συμφωνία τηλεοπτικής αναμετάδοσης με το CBS για λίγα χρόνια. Το 1998, ο διαγωνισμός άλλαξε το όνομά του σε "Μις Κόσμος", και μετέφερε την έδρα του από το Λος Άντζελες στη Νέα Υόρκη.

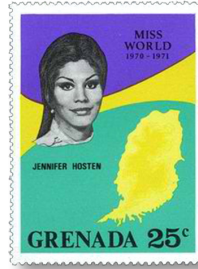
Τελικά ο Τράμπ είχε την εκμετάλλευση των

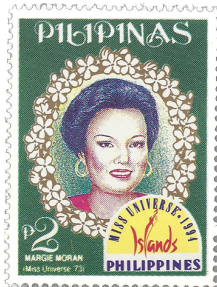
1959

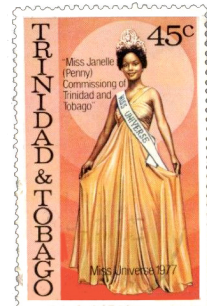
1960

1963, 1970

1971, 1973, 1979, 1977

1980 (Κορέα, με την Αφροδίτη μας στη θέση της εικόνας της δικής τους νικήτριας), 1998, 2013, 2015)

καλλιστείων από το 1996 ως το 2015, οπότε και πούλησε ολόκληρη την εταιρεία.

Το 1999 η Εμπούλε Κουελαγκόμπε από την Μποτσουάνα έγινε η πρώτη έγχρωμη Αφρικανή που κέρδισε διαγωνισμό καλλιστείων στα χρονικά, καθώς κέρδισε το διαγωνισμό Μις Υφήλιος.

Το 2002 η Ρωσίδα Οξάνα Φεντόροβα παραιτήθηκε από τον τίτλο της, έπειτα από τη φημολογία ότι ήταν σε ενδιαφέρουσα. Η ίδια επικαλέστηκε ως λόγο της παραίτησής της την ανάγκη να συνεχίσει τις σπουδές της. Έτσι, ο τίτλος πέρασε στη φιναλίστ από τον Παναμά, Τζαστίν Πασέκ.

Στο διαγωνισμό για τον τίτλο Μις Υφήλιος του 2015, ο οποίος διεξήχθη στο Λας Βέγκας, στις 20 Δεκεμβρίου 2015, Μις Υφή-

2001

2014, 2017

λιος στέφθηκε η 26χρονη Πία Βούρτσμπαχ, από τις Φιλιππίνες. Στα καλλιστεία του 2015, από λάθος του παρουσιαστή, ανακοινώθηκε ότι νικήτρια ήταν η Μις Κολομβία, η οποία μάλιστα φόρεσε το στέμμα για μερικά λεπτά.

Η τελευταία Ελληνική διάκριση στο διαγωνισμό ήταν αυτή της Ευαγγελίας Αραβανή το 2005.

Δεν είναι λίγες οι χώρες που, καμαρώνοντας για τις καλλονές τους που κέρδισαν παγκόσμιους τίτλους ομορφιάς, εξέδωσαν

γραμματοσήμα αγνοώντας τον κανόνα περί της μη απεικόνισης ζώντων προσώπων σε γραμμάτσημα. Ότι δηλαδή έγινε αργότερα και με τους Ολυμπιονίκες και, λίγο μετά, με πολλούς ακόμα.

Α. Τ.

1999: Για τη "μαύρη γαζέλα" της, η Μποτσουά εξέδωσε ολόκληρο φεγί με έξι γραμματοσήμα!

Ανοικτή επιστολή...

...προς νέους θεματικούς

Η "Ανοικτή Επιστολή" είναι μία μόνιμη στήλη του περιοδικού μας, στην οποία παρουσιάζονται όλες οι χρήσιμες πληροφορίες για τον καταρτισμό μιας θεματικής συλλογής που φιλοδοξεί να εκτεθεί σε επίσημη εθνική έκθεση ή έκθεση FIP-FEPA, από την επιλογή του θέματος, του χαρτιού και του φιλοτελικού υλικού, μέχρι και την καλύτερη αισθητική της παρουσίαση.

Μονόφυλλα σε μορφή φακέλου

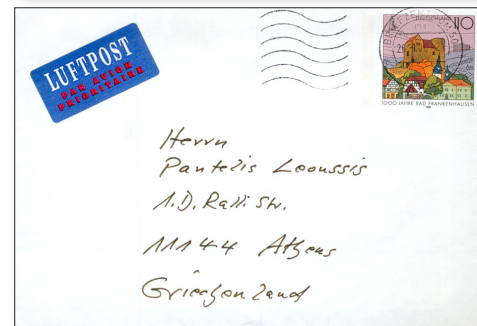
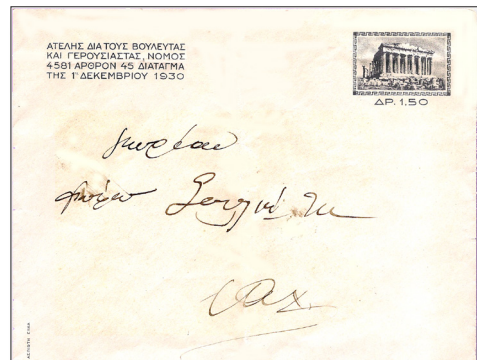
Ένα αρκετά μεγάλο μέρος μονόφυλλων παρουσιάζεται με τη μορφή φακέλων με έντυπο γραμματόσημο. Αυτοί οι φάκελοι έχουν παρόμοια χαρακτηριστικά με αυτά των μονόφυλλων/δελταρίων. Μπορεί να έχουν δηλαδή μόνο το έντυπο γραμματόσημο, να φέρουν εικονογράφηση στο εμπρόσθιο ή στο οπίσθιο μέρος τους και, σπανιότερα, σε αμφότερες τις όψεις.

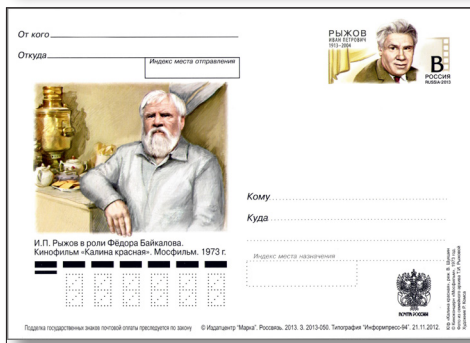
Στην Ελλάδα πιο γνωστοί είναι οι έντυποι φάκελοι "προς χρήση των βουλευτών", που τέθηκαν σε κυκλοφορία το 1930 (2η έκδοση το 1933) για την αλληλογραφία υπουργών, βουλευτών, γερουσιαστών και λοιπών επισήμων. Φέρουν έντυπο γραμματόσημο με την εικόνα του Παρθενώνα στα δεξιά και ονομαστική αξία 1.50 Δρ.

Οι τελευταίοι προπολεμικοί ελληνικοί φάκελοι-μονόφυλλα που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν θεματικά εκδόθηκαν το 1941 και απεικονίζουν το δδραχμο της "Ιστορικής" (Πομπή των Παναθηναίων), συνοδευόμενο από το 1δραχμο Κοινωνικής Προνοίας με τις "Βασίλισσες".

Τα τελευταία χρόνια ο ΕΛΤΑ, κατά το γαλλικό πρότυπο, κυκλοφορεί πλήθος εντύπων φακέλων με προπληρωμένο τέλος (PORT PAYÉ), είτε για εμπορική αλληλογραφία εταιρειών, είτε ειδικών για τα Χριστούγεννα και άλλες εορτές, είτε για κοινή χρήση. Γι' αυτά θα μιλήσουμε σε άλλο σημείο.

Οι περισσότερο γνωστοί και συνήθεις φάκελοι-μονόφυλλα είναι των πρώην Ανατολικών Χωρών και κυρίως αυτοί της πρώ-

Το πουλί Χαμωτίδα (Otis Tetras), ο συνθέτης Σοπέν & μουσική του, Ivan Tyzhon ηθοποιός, χωριατοπούλα.

ην Σοβιετικής Ένωσης, τους οποίους θα παρουσιάσουμε επίσης ξεχωριστά.

Μεταξύ αυτών των εκδόσεων συναντάμε συχνά και τα λεγόμενα “ideals = ιδεώδη” (από θεματικής πλευράς) μονόφυλλα-φακέλους, που ζητούνται ιδιαίτερα από τους έμπειρους θεματικούς. Είναι αυτά που συνδυάζουν έντυπο γραμματόσημο, εικονογράφηση φακέλου και σφραγίδα με ίδιο θέμα ή σχετικό με το κύριο θέμα που αναπτύσσεται στη συλλογή (εικ. 5, 6). Αυτή η “τριπλή” σχέση δημιουργεί ένα πρόσθετο θεματικό κύρος στο αντικείμενο.

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, όλα τα έντυπα στοιχεία που συνυπάρχουν στους φακέλους/μονόφυλλα είναι άριστα αξιοποιήσιμα θεματικά. Ακόμα και το κείμενο “ΑΤΕΛΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΣ...” που βρίσκεται στα αριστερά των βουλευτικών φακέλων μπορεί να αξιοποιηθεί για θέματα Ιστορίας, Πολιτεύματος, Ιστορίας των Ταχυδρομείων κτλ.

Σίγουρα αξίζει τον κόπο να κάνουμε ιδιαίτερη μνεία στα υπέροχα μονόφυλλα/φακέλους της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, τα οποία συνεχίζουν να εκδίδονται από τη σημερινή Ρωσία, αλλά και από όμορες χώρες της (Ουκρανία, Λευκορωσία κτλ.).

Χιλιάδες θέματα, κάθε λογής, τεκμηριώνονται θαυμάσια είτε από τις παραστάσεις του έντυπου γραμματοσήμου, είτε και της εικόνας που συνήθως συνυπάρχει στο αριστερό μέρος. Πολλές φορές μάλιστα η εικόνα του γραμματοσήμου και αυτή της διακόσμησης στα αριστερά έχουν το ίδιο θέμα ή συμπληρώνει το ένα το άλλο.

Είναι τόσο μεγάλη η ποικιλία των θεμάτων που απεικονίζονται σε αυτούς τους φακέλους, ώστε θα δυσκολευτεί κανείς να βρει θέμα που να μην υποστηρίζεται. Έχουν μάλιστα ένα πρόσθετο πλεονέκτημα: βρίσκονται σχετικά εύκολα και, στην πλειονότητά τους, στοιχίζουν ελάχιστα. Γι’ αυτό και καλό είναι να προτιμώνται τα ταχυδρομημένα, τουλάχιστον αυτά των νεότερων εκδόσεων, εφόσον τα παλιά βρίσκονται δυσκολότερα ταχυδρομημένα.

Πάντως, με λίγο περισσότερη υπομονή

(και επιμονή) το ρωσικό μονόφυλλο που αναζητάμε θα το βρούμε σφραγισμένο, με μια όμορφη, σχετική αναμνηστική σφραγίδα, όχι σπάνια και συστημένο, οπότε θα έχουμε ένα κομμάτι που συνδυάζει το απόλυτο!

(Συνεχίζεται)

Παντελής Λεούσης

Παγοθραυστικό, ο συγγραφέας Μιχαήλ Λέρμοντοφ, η χορεύτρια Άννα Πάβλοβα, αθλητής σφαιροβόλος

Λαϊκοί χορευτές, ο συνθέτης Μοντέστ Μουσώργσκι και ο αστροναύτης Γιούρι Γκαγκάριν

Οι καρτ ποστάλ μας θυμίζουν
Το άρμεγμα...
...κάποτε, στη Γαλλία!

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

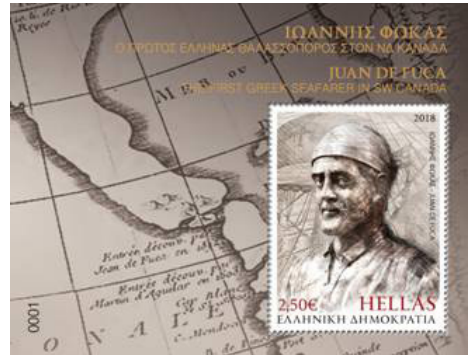
α) ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

ΕΛΛΑΔΑΣ

• Στις 24 Μαρτίου 2018 κυκλοφόρησε αναμνηστικό φεγιέ με τίτλο "Ιωάννης Φωκάς, ο Πρώτος Θαλασσοπόρος στον ΝΑ Καναδά", ονομαστικής αξίας € 2.50, σε 25.000 τεμάχια.

Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ με επικολλημένο το φεγιέ προς € 3.80, και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 9.40.

• Στις 16 Μαΐου 2018 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά-φεγιέ με τίτλο "100 χρόνια ΓΣΕΕ" σε 25.000 τεμάχια, που περιλαμβάνει δύο γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 2.00. Κυκλοφόρησαν επίσης 6.000 ΦΠΗΚ προς € 4.50, και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 9.00.

• Στις 20 Μαΐου 2018 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά με τίτλο "20 Μαΐου, Παγκόσμια Ημέρα Μέλισσας", αποτελούμενη από τέσσερα γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 4.02, σε 100.000 πλήρεις σειρές, από τις οποίες 28.000 κυκλοφόρησαν σε φεγιέ. Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ προς € 5.60, και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 13.20 και 1000 σετ καρτών μάξιμουμ προς € 6.40 το σετ.

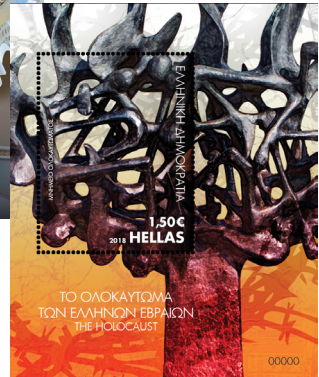

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 16.05.2018

5.000 σετ των τριών ΦΠΗΚ προς € 7.40, και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 15.50.

• Στις 21 Μαΐου 2018 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά με τίτλο **"Το ολοκαύτωμα των Ελλήνων Εβραίων"**, σε τρία φεγιά συνολικής ονομαστικής αξίας € 4.50, σε 25.000 τεμάχια. Κυκλοφόρησαν επίσης

• Στις 24 Μαΐου 2018 κυκλοφόρησε η ειδική σειρά γραμματοσήμων με τίτλο **"EUROPA 2018 - Γέφυρες"**, αποτελούμενη από δύο γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 4.13, σε 352.000 πλήρεις σειρές. Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ προς € 5.80, 8000 αριθμημένα τευχίδια προς € 8.60 και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 13.50.

ΑΘΗΝΑΙ 24.05.2018
EUROPA

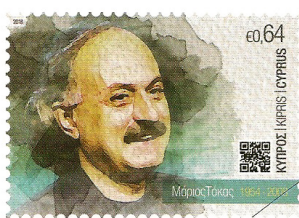
• Στις 15 Ιουνίου 2018 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά γραμματοσήμων με τίτλο **"190 Χρόνια Στρατιωτική Σχολή των Ευελπίδων"**, αποτελούμενη από τέσσερα γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 5.14, σε 500.000 πλήρεις σειρές. Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 διπλοί ΦΠΗΚ προς € 7.60, 1000 τυποποιημένες σειρές προς € 8.50 και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 16.00..

• Στις 19 Ιουνίου 2018 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά γραμματοσήμων με τίτλο **"Επαιτίειοι-Γεγονότα (μέρος Α')**, αποτελούμενη από τρία γραμματόσημα συνολικής ονομαστικής αξίας € 2.42, σε 250.000 πλήρεις σειρές. Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ προς € 3.60.

ΚΥΠΡΟΥ

• Στις 12 Απριλίου 2018 κυκλοφόρησε μία νέα σειρά τεσσάρων γραμματοσήμων με τίτλο **"10 Χρόνια από το Θάνατο του Μάριου Τόκα"**, αποτελούμενη από 1 γραμματόσημο ονομαστικής αξίας € 0.64 σε 110.000 σειρές (σε φυλλαράκια των οκτώ). Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ προς € 1.29 έκαστος.

• Στις 2 Μαΐου 2018 κυκλοφόρησε νέα σειρά δύο γραμματοσήμων με τίτλο **"Ευρώπη 2018"**

- **Γεφύρια"**, συνολικής ονομαστικής αξίας € 0.98, σε 190.000 τεμάχια (σε φυλλαράκια των οκτώ). Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ προς € 1.72 έκαστος.

β) ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΕΣ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

ΕΛΛΑΔΑΣ

• Με την ευκαιρία της φιλοτελικής έκθεσης **"Ταχυδρομικές Γέφυρες Αιτωλοακαρνανίας - Αχαΐας"** που πραγματοποιήθηκε στον εκθεσιακό χώρο της γέφυρας Ρίου-Αντιρρίου (9-17/06/2018) χρησιμοποιήθηκε στις 9 Ιουνίου η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

Με την ευκαιρία των εργασιών των Συνόδων της Διεθνούς Ολυμπιακής Ακαδημίας στην Αρχαία Ολυμπία, χρησιμοποιήθηκαν οι ακόλουθες τρεις αναμνηστικές σφραγίδες:

• Στις 7 Μαΐου για την 14η Σύνοδο Προέδρων, Διευθυντών και Στελεχών Ολυμπιακών Ακαδημιών και Επιτροπών

• Στις 19 Ιουνίου για την 58η Διεθνή Σύνοδο για Νέους Μετέχοντες.

• Στις 3 Ιουλίου για την 58η Διεθνή Σύνοδο για την 4η Διεθνή Σύνοδο Ολυμπιονικών και συμμετασχόντων σε Ολυμπιακούς Αγώνες.

• Με την ευκαιρία της επετείου των 25 χρόνων της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας, χρησιμοποιήθηκε στις 19 Ιουνίου 2016 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

ΚΥΠΡΟΥ

β) ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΕΣ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

C2/2018. Με την ευκαιρία της 2ης Διεθνούς Φιλοτελικής Έκθεσης ESSEN 2018 που έγινε στην ομώνυμη πόλη της Γερμανίας από 3 έως 6 Μαΐου, χρησιμοποιήθηκε στο χώρο της έκθεσης η γνωστή ανά έτος επαναλαμβανόμενη σφραγίδα.

γ) ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

S3/2018. Στις Από 23 έως 30 Μαΐου 2018 χρησιμοποιήθηκε με την ευκαιρία της "Γιορτής του Κατακλισμού" (25-30/05/2018) το εικονιζόμενο επαναλαμβανόμενο κάθε χρόνο γνωστό αναμνηστικό σύνθημα.

Μετάλλια - Τιμητικές διακρίσεις σε γραμματόσημα

Την 6η Οκτωβρίου 2017 το Μέγα Δουκάτο του Λουξεμβούργου έθεσε σε κυκλοφορία τρία γραμματόσημα που απεικονίζουν τα ισάριθμα εθνικά μετάλλια αξίας τιμής του κρατιδίου. Η επίσημη παρουσίαση της σειράς έγινε από τον Πρόεδρο των Ταχυδρομείων, παρουσία της Αυτού Εξοχότητας του Μεγάλου Δούκα Ερρίκου του Λουξεμβούργου. Εκτός από τα πολεμικά μετάλλια ανδρείας που έχουν επανειλημμένα εμφανιστεί σε γραμματόσημα (Ην.Βασίλειο, ΗΠΑ, Γαλλία, Πολωνία κλπ.), δεν είναι συνηθισμένη η φιλοτελική παρουσία των άλλων τύπων.

Για την ιστορία, τα τρία γραμματόσημα εκτυπώθηκαν στη Γαλλία με οικολογικά μελάνια νερού.

Ακούγεται ότι η σειρά σημειώνει εμπορική επιτυχία. Όλοι θέλουν να είναι ...κάτοχοι τέτοιων μεταλλίων!

Αρχαιρεσίες στην Φ. Ε. Πάτρας

Μετά τις αρχαιρεσίες που διεξήχθησαν στην Φιλοτελική Εταιρεία Πάτρας, το νέο ΔΣ συστάθηκε σε σώμα ως εξής:

Σωτήριος Στασινόπουλος Πρόεδρος
 Ελευθέριος Βουτσινάς Αντιπρόεδρος
 Νικόλαος Παπανικολάου Γ. Γραμματέας
 Ηλίας Φαρμάκης Ταμίας
 Αναστάσιος Λυμπεράτος Μέλος

Δωρεά εις μνήμη

Οι "Φιλοτελιστές των Αθηνών" πρόσφεραν στην Ελληνική Φιλοτελική Ομοσπονδία το ποσό των 300 ευρώ στη μνήμη Μιχάλη Τσιρώνη.

Ελληνικές επιτυχίες στο Ισραήλ

Η Παγκόσμια Έκθεση "ISRAEL 2018" που διεξήχθη στις 27-31 Μαΐου στην Ιερουσαλήμ και περιλάμβανε το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Γραμματοσύμμου (World Championship) επιφύλαξε λαμπρά αποτελέσματα για τον ελληνικό φιλοτελισμό. Ο γνωστός φιλοτελιστής Σταύρος Ανδρεάδης, με τη συλλογή του "Κασσάνδρα" της πρώτης ελληνικής έκδοσης Μεγάλων Κεφαλών Ερμή, ανακηρύχθηκε Παγκόσμιος Πρωταθλητής, με μεγάλη διαφορά από τους συναγωνιστές τους. Η συλλογή του βραβεύτηκε με 22 ψήφους, έναντι του δεύτερου και του τρίτου υποψηφίου που έλαβαν από 2 ψήφους, ενώ οι επόμενοι δύο υποψήφιοι έλαβαν μόλις από 1.

Ωστόσο, η ελληνική επιτυχία δεν περιορίστηκε σε αυτό το ευτυχές αποτέλεσμα. Το δίτομο βιβλίο για τα ταχυδρομικά τέλη του πολυγραφώτατου φιλοτελικού συγγραφέα Γιάννη Νταή τιμήθηκε με Μεγάλο Χρυσό μετάλλιο, το πρώτο που κατακτά Έλληνας σε παγκόσμιο έκθεση στην τάξη φιλοτελικής φιλολογίας. Με το ίδιο μετάλλιο βραβεύτηκε η συλλογή Μικρών Κεφαλών Ερμή του Ελληνο-καναδού Ανέστη Καραγιαννίδη. Τέλος,

οι ελληνικές επιτυχίες ολοκληρώθηκαν με το Χρυσό Μετάλλιο με δώρο που κατέκτησε ο επίσης γνωστός και πολυβραβευμένος Μανώλης Μυλωνάκης με την συλλογή του της Κρήτης.

Τα θερμά συγχαρητήρια του συλλόγου μας και ολόκληρου του ελληνικού φιλοτελικού κόσμου είναι οφειλόμενα και δεδομένα.

Στο Εντευκτήριο της Φιλοτελικής Εταιρείας Πατρών πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 3 Ιουνίου 2018 προσφορά ανταλλαγής γραμματοσύμμων.

Φιλοτελική Έκθεση στο Ρίο

Η Φιλοτελική Εταιρεία Αργινίου και η Φιλοτελική Εταιρεία Πατρών οργάνωσαν από κοινού φιλοτελική έκθεση με θέμα "Ταχυδρομικές Γέφυρες Αιτωλοακαρνανίας – Αχαΐας", η οποία φιλοξενήθηκε από 2 έως 17 Ιουνίου στον Εκθεσιακό χώρο της Γέφυρας του Ρίου-Αντιρρίου. Αφορμή της έκθεσης η πρόσφατη κυκλοφορία της σειράς γραμματοσύμμων "EUROPA 2018 – Γέφυρες" και η εκεί επίσημη παρουσίαση της σειράς από τα ΕΛΤΑ. Ως γνωστόν, ένα από τα γραμματόσημα απεικονίζει την Γέφυρα "Χαρίλαος Τρικούπης". Στην έκθεση συμμετείχαν 10 εκθέματα γραμματοσύμμων και καρτ ποστάλ 6 εκθετών, μεταξύ των οποίων και του Φώτιου Μόσχου, μέλους του ΔΣ του συλλόγου μας.

Εκδηλώσεις στη ΦΕΑ

Την Τετάρτη, 30 Μαΐου 2018 η Φιλοτελική Εταιρεία Αθηνών τίμησε σε μία σεμνή τελετή και ενώπιον πλήθους φιλοτελιστών που είχαν κατακλύσει το Εντευκτήριο της Εταιρείας, τον γνωστό φιλοτελιστή και φιλοτελικό συγγραφέα Γιάννη Νταή με το βραβείο Νικολάου Αζαρίτη για την πρόσφορα του στον ελληνικό φιλοτελισμό. Την βράβευση ακολούθησε ενδιαφέρουσα ομιλία του Νίκου Καρδασιλάρη με θέμα Ταχυδρομική Ιστορία της Ανατολικής Θράκης.